

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 58 - 25 Kuruş

22 - Haziran - Çarşamba - 1949

POL İLE NAIK KAYALARIN ARASINDA OTURAN ADAMLARIN ARASINDAN İLERLER --- VE NİHAyet...

5

ASKINAZAFERİ

REİS BU ADAM MIHRACEYE ATEŞ EDEN YÜZ BAŞI POL SULLIVANDIR...

SENİ BÜTÜN KAL BİMLE KARŞILARIM. SÖYLE NE İSTİYORSUN?

FAKİR İNDİRİ MIHRACENİN TAHTI GASP ET TİĞİNİ İDDİA EDEREK ONA KARŞI AMANSIZ BİR CETE HARBİ AÇMIŞTIR...

BİR İNGİLİZ OLARAK ARANIZDAKİ MÜCADELEYE KARISMAK İSTE MEM. FAKAT MIHRACE İLE GÖRÜLECEK BİR HESABIM VAR. BUNUN İÇİN ANLAŞALIM!

SÖZLERİN KARANLIK DAHA AÇIK KÖNÜS...

AVRUPALI İLE FAKİR UZUN UZUN MÜNAKASA EDERLER VE NİHAyet İNDİRİNİN TAVSİYESİ ÜZERİNE DAĞIN ETEĞİNDEKİ BİR MAĞARAYA SİGİNİR...

AMAN NAIK YUMUSAK BİR YATAK HAZIRLA... KADINÇOK NAZİKTİR...

ŞİMDİ TABANLARI YAĞLA. KUPTALA YAĞ. MİS HELENİ BUL VE BU MEKTUBU VER...

GÜN DOĞMADAN EVVEL BURADA OLURUM YÜZBAŞIM

FAKAT OGLEYİN...

NE HABER PUNDRİ?

VAR KUVVETLİ EFENDİM... NAIK'İ YARALADIK FAKAT BU HALİYLE YİNE KAÇTI...

FAKAT ÜZERİNİ ARADIGIMIZDA MİS HELENE YAZILMIŞ BİR MEKTUP BULDUK...

MİS HELEN İÇİN Mİ ?

ŞAYİYATİ ÇEVİRİN

EYET YÜZBAŞI SULLIVAN YAZMIŞ...
HER NE BAHASINA OLURSA OLSUN NAIK'I
BULMAK LÂZİM! ANCAK İNGİLİZİN
NEREDE OLDUĞUNU O BİZE SÖYLE-
YE BİLİR...

EYET BU MEKTUP
İŞİME YARAYACAK...

5
10

AYNI GÜN...

AMAN ALTES
NE SEREFİ!

SEREF BANA AİT MİSTER. KÖRNER!
MİS HELENİN ZİYARETİNİ İADE
BORCUMDUR. KENDİSİNİ GÖRE-
BİLİRİM DEĞİL Mİ?

HELEN KOŞUP GELİR...

GÜZEL YÜZÜNÜZÜ AĞLAMAK-
TAN SÜZÜLMÜŞ GÖRÜYO-
RUM. MAHAZA SİZE İYİ
HABERLER GETİRDİM.

BANA MI
ALTES?..

ARAR GİBİ YAPMAK ŞARTİLE SULLIVA-
Nİ YAKALAMALARI İÇİN
EMİR VERDİM...

TEŞEKKÜR EDERİM
ALTES! BANA KAR-
ŞI BÜYÜK BİR İYİ-
LİK ETMİŞ OLU-
YORSUNUZ...

ÜSTELİKTE ONDAN
BİR MEKTUP GE-
TİRDİM.. BUYURUN
SİZİ MEMNUN GÖRMEK
İSTERİM!..

OH!..

SEVİNCİNDEN ÇILGINA DÖNEN HELEN MİHRA-
CEYİ SALONDA BIRAKARAK KENDİ ODASI-
NA KOŞAR. KAEBİ FIRLAYACAK MIŞ GI-
Bİ ÇARPMAKTA VE ZİPZİP ZIPLAMAK-
TADIR.. ZENAİDE ARKA-
SINDAN ŞAŞKIN ŞAŞKIN BAKAR...

ARKASI
VAR

Londra'da Soho'nun göbeğindeki Dean Street'de bulunan kulüp için « Haydut yatağıdır! » derlerdi ama.. Doğrusu bu sözler, mübalâğalıydı. Şimdiye kadar (3 karanfil) barında kimse öldürülmemişti. Fiatlar pek yüksekti. Lâkin müşteriler, her zaman, sızıltıya meydan vermeden, konsomasyonlarını öderlerdi. Amerikan barının peykesinde, zengin kürklü, sık ve güzel bayanlar da eksik olmazdı. Şu farkla, ki bu dilber kadınlara bakan, hiç birinin, yüksek sosyeteden olduğunu iddia edemezdi. Okadar!.

Meselâ şimdi barda oturan Mis Pearl Mac Carthy de muhitine fevkalâde uyuyordu. Amerikan barının önünde, uzun bacaklı iskemlelerden birine oturup, duman rengi naylonlar içindeki mevzun bacaklarını üstüste atmıştı. Üçüncü cini içiyor ve bu zengin lokalin sahibi Mike Smith'le konuşuyordu.

Mike Smith'in adı bir zamanlar Antonio Caruso idi. Daha önceleri de kendisine Carlo Pentuzzi derlerdi. Fakat Mis Mac Carthy'nin, bu isim değişikliklerinden hiç haberi yoktu. Zaten olsa da mühimsemezdi. Çünkü o da Avrupa şehirlerinin birinden birine dolandığı sıralarda kaç isim kullandığını bile hatırlıyacak halde değildi.

Bu esnada, sarışın ve güzel kadın Mike Smith'le elmas bir bilezik hakkında konuşuyordu. Bileziğin madeni plâtindi. Üstüne irili ufaklı bir sürü pırlanta ve elmas kakılmıştı. Peykenin üstünde duruyor ve tavana renk renk ışık aksettiriyordu. Mis Pearl, lâkayt bir tavırla:

— Bizimkiyle kavga ettik!. dedi. Bileziği o hediye etmişti. Halbuki şimdi paraya ihtiyacım var.. Vaktiyle meşhur kuyumcu Cartier'den almıştı. Hiç değilse bin İngiliz lirası vermiştir buna.. Fakat ben sadece 300 istiyorum!

Mister Smith, alâkasız, esnedi: —Bütün mücevherler Cartier'den alınmışlardır şekerim!. Hepsinin de en aşağı bin İngiliz değeri vardır. Daima para sıkıntısı içinde olan bayanlar, o güzelim mücevherleri ucuz ucuz elden çıkarmak isterler.. Ben kuyumcu değilim.. Mücevher almıyorum.. Hele Westend'deki köşk soygunculukları çoğaldıktan ve hiçbirinin faili yakalanmadıktan sonra, hiç almıyorum..

Pearl de, lâkayt, esnedi: — Sizin aklınıza ne kötü şeyler geliyor ayol.. Ben bu bileziğin hırsızlama olmadığına yemin edebilirim!.

— Yine de inanmam ruhum!. Hem kendinizi boşuna yormayın.. Nasıl olsa almam.. Bir cin daha içermisiniz?

— Şüphesiz!. Pearl, gelen cini içerken bir yandan da hayal sukutuna uğramış bir eda ile bileziği çantaya koydu. Sıkılmıştı. Burayı, üç kişi tavsiye etmiş, Mike'ın muhakkak bileziği alacağını söylemişti. Halbuki almıyordu işte...

Pearl, sevgilisi Phil ile buluşup meseleyi anlattığı vakit adam:

— Ehemmiyeti yok!. Sen üzülme!. dedi. Otelin parasını öbür güne kadar verdik. Bu akşam üç çiftlik sahibiyile poker oynayacağım.. Nasıl olsa herifleri sızdırırım.. Olmazsa, yine geçenki gibi benim saati rehine koyarız. Bu da dert mi canım?.

Bu sırada sarışın güzel, birdenbire haykırmıştı:

— Eyvah Phil!. Çantamı (Üç Karanfil) de unutmuşum!.

— Aldırma!. Aç telefonun!. Mike'a söyle!. Çantayı yarına kadar saklasın!. Yarın icabına bakarız..

Mike'a telefon ettikleri vakit bar sahibi hayretle başını salladı. Şu işe bak!. İçinde bu kadar kıymetli bir bilezik bulunan bir çanta da unutulur mu?. Bu karıların akılları neredeydi yahu?. Nerede o, çantalarında ufacık brovning tabancaları taşıyan eski kadınlar?. Şimdikilerin çanta-

Plâtin Bilezik

Nakleden: C. C. Cem

larından pudra ile rujdan başka ne çıkıyor?.

Ertesi sabah Mike, tekrar Pearl'ü hatırladı. Bak şu karı milletin havailiğine!. Kim bilir o bileziği çalınca kadar karının dostunun kasığı çatlamıştır. Haydi çantamı barda unuttun, bâri ertesi gün gel de erkenden al git be karı!.

Ve Mike Smith, kadınlar hakkın-

caba?.

Mister Smith, ne söyleyeceğini düşünürken delikanlı da içtiği altı viski için oniki viskilik para ödemekle meşguldü. Nihayet barcı:

— Madem öyle, karınıza bir bilezik alın, barışın! dedi.

İrlandalı genç söylendi:

— Âlâ!. Hemen bir taksi tutup Bond Street'e inelim.. Siz de gelin

dedi.

Delikanlı, cebinden bir çek defteri çıkardı:

— Pekâlâ!.

Fakat Mike, başını salladı:

— Yook azizim!. Bizde çek yok!. Biz peşin para biliriz!.

— İyi ama bu saatte bankalar kapalıdır. Nereden para bulayım?.

Bar sahibi:

— Dünyada çaresi olmıyan şey var mı canım?. dedi. Şimdi çekiniz sizde kalsın!. Bilezik de burada dursun.. Yarın 600 ü getirir, malınızı alırsınız!.

Brown adlı İrlandalı bu teklife razı oldu ve biraz sonra da dükkândan çıktı.

O henüz gitmişti, ki barın kapısı açıldı ve içeriye Pearl girdi. Ke-



«Teşekkür ederim. Hakikaten çok iyi kalplisiniz. Fakat...»

daki felsefesini tamamlamağa çalışırken, barın önünde derdini yanan yabancı delikanlıya pek kulak asıyor değildi. Maamafih kulağına bazı şeyler çalınmadı değil..

Delikanlı İrlandalıymış ve karısıyla kavga etmiş. Başka kadınlarla dansa kalkmış da ondan.. Şimdi ardı ardına viski yuvarlayıp derdini boğmağa çalışıyor... Mike Smith, delikanlının yüzüne baktı. Şimdiye kadar bara gelmiş müşterilerden değildi. Sevimli bir yüzü vardı. Pek yakışıklıydı ama, dangalağın biri olduğu, halinden belliydi.

Şimdi de barcıya soruyordu:

— Mister Smith, siz tecrübeli bir adamsınızdır. Benim yerimde olsanız, kariyla barışmak için ne yapardınız?. İki çocuğum olmasa ehemmiyet vermezdim.. Üstelik bizim kayınpeder de İrlandanın en zengin a-damlarından biridir. Ne yapsam a-

ama Mister Smith..

Mike Smith, eliyle red işareti yaptı:

— Ne lüzumu var?. Tesadüfen bende fevkalâde bir bilezik duruyor. Yüksek sosyeteden bir bayan, kumar borçlarını ödemek için paraya muhtaç da bıraktı.. Anlarsınız ya!.

İrlandalı genç, Mike'ın kendisine uzattığı bileziği, sarhoş halinden umulmıyacak bir dikkatle gözden geçirdikten sonra:

— Mükemmel yahu! dedi. Ben böyle şeylerden anlarım!. Kaça patlıyacaktı bu bize?.

Mike Smith, çabucak aklından hesap ettikten sonra:

— Hatırlınız için 600 liraya olur!.

yifliydi.

— Hallo Mister Smith!. diye seslendi. Benim çanta ile bilezik nerede?. Çabuk ver.. Dickie ile barıştık.. Beni şimdi Savoy otelinde bekliyor!

Mister Smith, birdenbire buz kesilmiş gibi duralamıştı. Al sana bir numara daha!. Şu kadın milletiyle, aklı olan yola çıksın!. Tam kendisi bileziği yarı yarıya sattığı sırada bu saçı uzun, aklı kısa geliyor ve geri istiyor.. Buyur bakalım!. Göz göre göre 300 İngiliz kârdan cayılır mı?.

Sükûnetini zorlukla koruyarak: — Bana bak şekerim!. dedi. Dün siz bana dert yanınca içim sızladı.. Bir yardım ederim, dedim. Bugün de tesadüfen karşıma bir müşteri

Dışarının sessizliği içinde yükselen gürültüde yanılmanın imkânı yoktu. Bu, bir tayyare se-siydi. Henüz hafifti ama kolay ta-nınmıyordu.

Patrisya:

— Benim tayyarenin sesi! dedi. Dallas Grund'a baktı. Gülmeğe başladı ve aksi aksi:

— Nihayet motoru işletebildiler galiba.. dedi. Seni bekleyemeyişle-rine pek acıdım doğrusu..

Aksak bacak, bu sözlerle cevap vermedi ama yüzünde ilk defa ola-rak endişe alâmetleri belirdi. Dal-las soruyordu:

— Sana Volfgang Fon König'ten bahsettim. Hatırlıyor musun! Ce-vap ver!

Öteki başını teessüfle iğdi ve söylendi:

— Evet hatırladım.

— Kendini müdafaa için ne söyleyeceksin?

Grund'un yüzünde keder alâ-metleri belirmişti:

— Bu işe bir kadın karıştıydı, dedi. O delikanlıydı. Kadını elimden almak istedi. İkisi bir olmuş benim-le, sakatlığım ile eğleniyorlardı. O-zaman o delikanlının istikbalini yık-tım. Onu menfaya gönderdim. Za-ten yoluma engel olanları hep öyle yapardım.

Sesi birdenbire yükselmışti:

— Hayat yarışını çevik olanlar kazanır! Hak daima kuvvetindir. Bütün bu adamlar, bana nisbetle daha yüksek bir ictimai sınıfa men-



Yazan Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 40

yıkılmış olduğunu itiraf ediyorsun, dedi. Ah arkadaşım Volf burada olup da sana cevap verebilseydi...

Tam bu esnada Dallasın arka-sında sert bir ses belirdi ve:

— Volf öldü! dedi.

Eşikte binbaşı Hartigan belir-mişti. Patrisya ona koşarak seslendi.

— Allaha şükürler olsun bin-başı sağmış

Fakat binbaşı, genç kızı, dalgın bir hareketle bir kenara iterek oda-ya girdi. Yüzü renksiz ve hatları gergindi. Gözlerinde müthiş bir kin ışıldıyordu. Mütemadiyen taban-calariyle Grund'u tehdit eden Dal-las'la Cimmi'nin arasından ilerliye-rek yazıhaneye yaklaştı. Dallas sordu:

— Demek ki seni değil, Volf'u öldürdüler.

bizi görünce çil yavrusu gibi dağıl-dılar. Kantla ötekiler evi araştırır-yorlar. Ben de dosdoğru buraya geldim.

Bir an durdu ve gözlerini Grund-dan ayırmadan dinlendi. Sonra:

— Volf aramızda bulunamayacak ama Dö Kantıniyi handiyse gelir. Yeminimizi unutmadınız, değil mi Dallas?

Dallas asabî asabî başını salladı. Patrisya ise yalvaran bakışlarla binbaşının kolundan tutmuştu:

— Yapmazsınız bunu..

Lâkin binbaşı adetâ kızgınca:

— Otomobiliniz dışarda duru-yor! dedi. Hemen gidip yerleşin!

Genç kız ısrar etti:

— Dallas'a da söyledim zaten. Silâhsız, kendini müdafaadan âciz bir adama kıymak yaraşmaz size..

« Hayat yarışını çevik olanlar kazanır. Hak, daima kuvvetindir! »



suptular. Zengindiler ve yakışıklı-yıldılar. Bense halk tabakasındandım, ve sakattım. Hepsı benimle alay e-debileceklerini sanıyor ve bilmiyor-lardı ki ben haşmetmeap Kayzerin, şevketli efendimin en sadık bendesi ve samimi kuluydum. Ben, Grund, arkasından Aksak Bacak diye alays ettikleri adam, otuz yıl müddetle dünyanın en kuvvetli adamı ve yer yüzü tahtlarından en kuvvetlisinin gölgesiydim.

Bu nutku ağır bir sessizlik takip etmişti ve bu arada motor sesi de kesilmişti. Fakat Dallas, hemen yi-ne eski mevzuuna döndü, soğuk bir tavırla:

— Demek o subayın istikbalini

Hartigan gözlerini aksak bacak-lı adamdan ayrılmadan başıyla evet-ledi. Sonra söylendi:

— Volf benim yaralandığımı sandı ve imdadıma koştu. Ölünceye kadar zavallının yanında kaldım. Hâlâ orada korulukta duruyor bi-çare..

Dallas'ın mavi gözleri bulutlan-mıştı:

— Kanta de bir şey oldu mu?

— Hayır, otomobile binmiş o-tele dönmüştü. Az önce Mayer'le birlikte geriye döndü. Yanlarına birkaç adamla merdiven de almış-lar. Merdivenlerle duvara tırmandık tayyare meydanının yakınında içeri-ye girdik. Meydandaki üç adam,

Binbaşı Hartigan hiddetinden kıpkırmızı kesilmişti:

— Ya o? diye haykırdı. Dün ölü-lerini bulduğumuz iki biçareyi öl-dürürken acıdı mı?

Rosa, Kant'ın kardeşine ve bugün Volf'a insaf etti mi? İsterseniz eli-ne bir silâh verin de kendini mü-dafaa etsin... Lâkin Allah şahidim olsun ki burada birimizden biri le-şini bırakacaktır.

Genç kız yavaşça:

— Ah anlamıyorsunuz. Ne de-mek istediğimi anlamıyorsunuz.. de-di. Onun canına kıymamanız lâzım. Dallas'ın şerefini kurtarabilecek ve-saik var elinde...

Garip bir gürültü duyuldu. Grund

homurdanıyordu:

— Bravo Froylâyn! Tam, re-alist bir Amerikan kızına yaraşır şekilde konuşuyorsunuz.

Patrisya ondan tarafa döndü:

— Evrak hâlâ sizde diyordunuz değil mi?

— Yavol! Merral dosyası tama-men kasamda duruyor.

Patrisya çevresine bakındı:

— Burada kasa masa yok ya?.

Grund güldü:

— Sahi mi?

— Nerede kasa?

Aksak bacak, genç kıza kurnaz kurnaz baktı:

— Teklifinizin bu baylar tara-fından kabul edildiğinden emin ol-madan size cevap veremem. dedi.

Patrisya, şimdi de binbaşıya dönmüş, yalvarıyordu:

— Ne olur? Dallas için...

Hartigan yumuşar gibi oldu:

— Yalan söylemiyorsa eğer...

Dallas da söze karıştı:

— Gerçi bu, benim için okadar mühim değil Hartigan.. Fakat Pat-risya'nın hakkı var. Müdafaasız bir adamı öldürmek bilmem ki bizim elimizden gelir mi?

Binbaşı söylendi:

— Haydi biz hayatını bağışliya-lım. Fakat Mayer'le adamlarının verecekleri karara da karışamayız ya!

Patrisya, aksak bacaklı adama baktı ve sordu:

— Ne söylediklerini duyuyor-sunuz ya? Razi mısınız?

Adam, genç kıza, halinden u-mulmıyacak bir nezaketle gülüm-sedi:

— Zannımca bundan daha âlâ-sını da bekliyemem. Yalnız, elleri-mi indirmeme müsaade var mı?

Hartigan:

— Olduğun gibi kal! diye ba-ğırıldı. Kasanın nerede olduğunu bi-ze söyle. Biz buluruz.

Alman, razı oldu:

— Arkamdaki raflara bakın! dedi. İkinci sıradaki sağdan üçüncü kitap, sahiden kitap değil, yapma-dır. Onu kendinize doğru çekince bir düğme bulacaksınız. O düğmeye basınız!

Hartigan, yazıhanenin arkasına geçti. Aksak bacağın dediklerini yapınca kütüphanenin bütün bir bölmesi bir tarafa açılarak meydana madenî bir kapı çıktı.

Binbaşı:

— Kapalı! dedi. Anahtar sen-de mi?

Grund, yazıhanenin üstündeki anahtarları gösterdi:

— Şu yassı bronz anahtarı a-lın!

Patrisya anahtarı kaparcasına aldı, Hartigana verdi. Binbaşının kapıyı açarak duvara oyulmuş ka-sayı meydana çıkarması kısa sür-dü. Aksak bacaklı adam başını çe-virerek Dallas'a:

— Müsaade ederseniz kasanın şifresini açayım. dedi.

Dallas:

— Peki ama, dedi. Hiylebazlı-ğa filân kalkayım deme. Tabancayı boşaltıveririm üstüne..

İri yarı Alman, hafiflemiş gibi (Devamı 14 üncü sayfada)

çıktı. Bileziği sattım gibi bir şey!.

Pearl, fena halde içerlemiş gö-ründü:

— Ne demek sattınız gibi?. diye terslendi. Be nsize bileziği sadece emanet bıraktım? Bilezik nerede?.

Mister Smith, kadını yatıştırdı:

— Bilezik burada canım!. Benim kasada!. Fakat şimdi istersem.. Ya-ni şimdi isterseniz, 350 İngiliz sat-manız işten bile değil.

Pearl, yumuşak bir tavırla gü-lümsedi:

— Canım Mister Smith!. Ne ihti-yacım var?. Neye satayım?. Artık sıkıntım kalmadı.. Lütfen şu bileziği

verin de gideyim.. Dikie fazla bek-lemekten sinirlenir!.

Mister Smith, kadını, peykeye ka-dar getirip bir cin sundu. Sonra:

— Şaşkınlık etme iki gözüm!. de-di. Dikie bileziği sorarsa, kaybettim dersin.. 350 İngiliz az para değildir.. Lâzım olur.. Hatırınız için, alıcıdan 400 de koparırım!.

Pearl, adamın gözlerinin içine baktı:

— Teşekkür ederim!. Çok iyi kalplisiniz!. Lâkin hakikaten para-ya ihtiyacım yok. Dikie var iken pa-rayı ne yapayım?.

— Canım Dikie diyip durma.. Ya-

rın, öbür gün kodese girerse beş pa-rasız ne halt edersin?. Bir tarafta biraz paran bulunmalı!.

Kadın, düşünceli bir tavır pey-dahlamıştı:

— Hani yalan da değil Mister Smith!. Bir yana koyar, saklarım değil mi?.

Mister Smith'in yüzü gülmüştü. Artık 200 İngiliz kârı garantilemiş sayılırdı. Hemen Pearl'e 400 lira saydı.

— Hah söyle!. İnsan, aklını ba-sına toplamalı!. Böyle işlerde hafif-meşreplik olmaz!.

Pearl, paraları çantasına tıktık-

tan sonra giderken:

— Bu nasihatimize teşekkür ede-rim!. dedi. Hoşça kalın, akşama gö-rüşürüz...

Fakat Mike Smith, bir daha Pearl'ün yüzünü bile göremedi. Er-tesi gün için beklediği İrlandalı müşteri yerine eline şöyle bir mek-tup sundular:

« İki gözüm Mike!. Sen açık-göz-sündür ama, biz senden daha aşırı-yız.. O sahte bilezik 400 İngiliz et-mez, İrlandalı müşterin de bizimki-lerdendi. Şimdi Amerika yolundayız. Orada zengin olursak, dönüştü bor-cumuzu öderiz. Pearl ve Dikie »



Nakleden:
Serap DERMAN

Yazı masasının üzerindeki gazete tomarlarının yanında pembe zarfı bir mektup duruyordu.

Myrtle zarfa baktı ve sinirli bir hareketle üst dudağını ısırıldı. Arkasında gönderenin adresi yoktu. Pulun damgası çok silik olduğu için okunamıyordu ve üzeri ince bir el yazısı ile yazılmıştı. Zarfı aldığı yere bırakarak endişeli bir tavırla odanın içinde dolaşmaya başladı.

« Boşuna heyecanlanıyorum! » diye düşündü. Öyle ya, kocasına her kadın mektup yazabilirdi. Sonra, bu bir iş mektubu olamaz mıydı sanki?

Ama hayır! Hayır! Myrtle, içindeki şüphenin manasız bir kıskançlıktan ileri geldiğini gayet iyi biliyordu. Evleneli üç sene olmuş ve Arthur o zamandan beri hiçbir kadına yan gözle bile bakmamıştı.

Şimdi sen, kalk ta alelade bir mektup yüzünden kendi kendini ye.. Bu kadar saçma şey olur muydu canım?

Ağır ağır giyinen Myrtle aynanın önünde durdu. Çok güzeldi..

Parlak siyah saçları, Haziran sabahları doğan güneş kadar canlı ve renkli bir cildi, gayet biçimli bir vücudu vardı ve o dururken, kocasının başka kadınlarla alâkadar olması imkânsızdı.

Hârikulâde gözlerini kırıştırdı. Evlendikleri zaman Arthur hiç ayrılmıyacaklarını ve birinin ölümünün, ötekinin de hayatının sonu demek olacağını söylememiş miydi?

Birbirlerinden şüphe ettikleri takdirde her şeyin mahvolacağını belki bir milyon defa tekrar etmişti. Tabii, kocası tamamiyle haklıydı.

Bunu bildiği halde gene de tecesüsü galip geldi, masanın üzerinden pembe zarfı alıp mutfığa yöneldi, kenarlarını çaydanlığın buharına tutarak açtı, okudu ve tekrar kapayı yerine bıraktı.

Şimdi artık, o hafta şehre gelecek olan Dorothy adında bir kadının Arthur'la beraber yemeğe gitmek istediğini biliyordu. Kendi kendine sordu. Bu Dorothy de kim ola?..

Kocasının mühim bir işi çıktığı için eve geç geleceğini telefonla haber verdiği geceler vaktini nerede geçiriyor ve kendisine nasıl ihanet ediyordu, acaba?

Saçlarını acele düzelterek mantosunu giyerek doğruca beş yıl evvel Arthur'la tanıştıkları lokantaya gitti. Burasını, kendisi idare ediyordu ama, şimdi böyle şeyleri düşünecek halde değildi.

Sanki bütün garsonlar ellerinde gümüş tepsiler değil, pembe zarflar taşıyorlardı. Hatta müşteriler bile gözüne pembe birer zarf gibi görünüyor, kasada oturan çapkın bakışlı küçük kız ona Dorothy adındaki ahlâksız kadını hatırlatıyordu.

Tam o sırada Charlie içeriye girdi. Myrtle onu uzun zamandan beri görmemiş, ne işle meşgul olduğunu

da unutmuştu. Sordu.

Adam: « Hususi polis hafiyesi yapıyorum, dedi. Bilhassa birbirlerinden şüphelenen evli çiftlere ait meselelerle uğraşıyorum.. »

Myrtle çabucak düşündü ve derdini Charlie'ye anlatmağa karar verdi. Hikâyeyi başından sonuna kadar alâkayla dinliyen hafiye omuz silkti.

« Doğrusunu isterseniz, bunun kötüye yorulacak hiçbir tarafı yok. Fakat mademki bu kadar çok üzülüyorsunuz, ben Dorothy'nin kim olduğunu öğrenir ve onu kocanızla beraber yemek yiyecekleri yere kadar takip ederek size derhal malumat veririm. Siz de az bir para mukabilinde şüpheden kurtulmuş olursunuz. »

Myrtle'nin istediği olmuştu, fakat o buna rağmen kendisini eskisinden daha fena hissediyordu. Akşam

Arthur zarfı açtı, mektubu okudu ve bir kelime bile söylemeden cebine koydu. Eğer içinde karısının öğrenmesini istemediği şeyler yazılı olmasaydı, ondan Myrtle'ye bahsetmez miydi hiç?..

Âsâbı fena halde bozulan kadın, Arthur'un boğazına sarılmamak için büyük bir gayret sarfederek odasına çekildi.

Aradan iki gün geçti. Charlie'den hâlâ hiçbir haber çıkmamıştı.

Nihayet o gece yemekten kalkar kalkmaz Myrtle kocasına, sinemaya gideceğini söyleyerek hemen sokağa fırladı ve gözyaşları içinde Charlie'nin evine koştu. Hususi polis hafiyesi onu gülümseyerek karşıladı.

« Öğrendiklerimi size kısaca anlatayım, dedi. Kocanızla çarşamba günü Bates'in gazinosuna giden Do-

(Devamı 14 üncü sayfada)

1000 1010
İngilterenin en iyi Bisikleti
1003-1949



RUDGE

Genel Acentesi ve Servis Atölyesi
JAK GRÜNBERG HALEFLERİ
İstanbul Sultan Hamam Hamdi Bey Geçidi

İstanbulda Perakende Satış Yeri :

ODEON Mağazası

Sirkeci Hamidiye Caddesi No. 16



Juanita'nın Yelpazesi

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Yıldızlar, Akdenizin sakin suları üzerinde titreşerek parlıyorlardı. Ağlar yukarıya çekilirken küçük balıkçı kayığı olduğu yerde hafifçe birkaç defa sallandıktan sonra durdu ve onyedinci yaşlarında bir delikanlı olan Luis Alvaro biraz dinlenmek için arkasına yaslanarak, tâ uzaklardaki sahilde, Doğu Pirenelerin eteğine sığınarak derin bir uykuya dalmış olan Sarcades köyünü seyretmeğe başladı. Sirtında mavi bir tulum, ayaklarında da üstü açık sandallar vardı.

Pirene dağlarının Fransa tarafında, Sarcades'te doğmuştu. Fakat orada oturanların çoğu gibi İspanyoldu. Biraz evvel dar bir sokağın karanlık köşesinde sevgilisi Juanita'nın kulağına tatlı aşk sözleri fısıldamış ve koşu koşu sahile inerek balığa çıkmak üzere olan kayığına yetişmişti.

Kız ona sokularak: « Luis'im demişti. Bana bayramda kullanmak için mercandan yapılmış, üzeri çiçekler ve küçük kıymetli taşlarla süslü bir yelpaze getireceksin, değil mi? »

Juanita'nın gözleri, mehtabın soluk ışığı altında siyah kehribarlar gibi ışıldıyordu. Onlara bakarken ruhunun sarhoş olduğunu hisseden delikanlı hiç düşünmeden cevap verdi:

« Elbette, Juanita! Söz veriyorum. Ve ürpererek fısıldadı: Ne olur, beni bir kere daha öp.. »

Ve şimdi gözlerini denizde kıpırdaşan parıltılara dikmiş, bunları düşünüyordu.

Birdenbire derdini, yanbaşımda oturan arkadaşı Sylvain'e anlatmağa karar verdi. Sırrını dökmek için bundan daha müsait bir zaman ve zemin bulamazdı zaten.

« Sylvain, diye mırıldandı, Juanita ile aramızda olanları biliyorsun değil mi? »

Çocuk başını salladı: « Evet, biliyorum, bir şey mi var? »

« Bayramda kendisine çok pahalı bir yelpaze hediye etmemi istiyor da.. Beraberce baloya giderken onu kullanacakmış.. »

« Baloya biz de gideceğiz. Fakat ben Berthe'ye Madam Cot'un Mont Blanc sokağındaki dükkânında satılan üç franklık yelpazelerden bir tane almayı düşünmüştüm. »

Luis homurdanarak cevap verdi: « Juanita'nın istediği yelpazenin üzeri kıymetli taşlarla süslü olacak-

mış. »

Sylvain sükûnetle: « Onun herhalde aklından zoru var! » dedi

Luis doğruldu: « İsteddiğini yapacağıma aşkım üzerine söz verdim.. »

« Öyleyse aklını kaçıran o değil, sensin. »

Ertesi gün erkenden, kalbinde hâlâ bir ağırlık hisseden Luis, kayık sahibinin karısı ile beraber, gece tuttukları balıkları satmak için Sarcades sokaklarında dolaşıyordu. İçerisi çeşitli balıklarla dolu kocaman bir sepetin iki ucundan tutmuşlar, sallana sallana yürüyorlardı. Biraz sonra her zamanki müş-

terileri Monsieur Marchandean'ın kapısının önünde durdular.

Perpignan'ın zengin tüccarlarından biri olan Monsieur Marchandean, güzel ve iyi kalpli karısı ile beraber deniz kenarındaki bu köşkte yaşıyordu. Genç kadın sabahları satın aldığı balıkları lâhana yapraklarına sararak ahçısına verip mutfağa yolladıktan sonra içeriye girer ve Luis de parasını almak için onu takip ederdi.

O sabah da gene ayaklarının ucuna basarak kadının peşi sıra ilerledi. Madam Marchandean salona girdi ve yazıhanenin hırdavat dolu çekmecesini para çıkarmak için karıştırmaya başladı. Etrafına göz gezdiren Luis birdenbire kapının yanındaki küçük masanın üzerinde duran yarı açık bir yelpazenin manzarasıyla sarsıldığını hissetti. Sapı fildişinden yapılmış, kanatları tarif edilemeyecek kadar güzel renkli çiçekler ve parlak taşlarla nakışlanmış bir yelpaze idi bu..

İçti tuhaf bir duyguyla burkulan Luis: « Ne olurdu, ben de Juanita'ya böyle bir şey hediye edebilseydim.. » diye düşünmekten kendini alamadı.

Yelpazeyi birkaç gün üstüste aynı yerde gördü. Madam Marchandean onu kullanmıyordu demek ki.

Bir sabah tüccarın karısı gene arkasını dönmüş, çekmecedeki para aramakla meşguldü. Juanita'nın bu yelpazeyle sahip olunca duyacağı sevinci bir an için tasavvur eden delikanlı, artık kalbinden kopup gelen kuvvetli arzuya mukavemet edemeyeceğini anlıyarak elini uzattı. İki saniye sonra yelpaze cebine girmişti. Borcunu ödeyen kadına alelacele veda edip sokağa fırladı ve koşmaya başladı. Tam köşeyi döneceği sırada peşinden yaklaşmakta olan ayak sesleri duyarak yavaşladı. Birisi, durması için sesleniyordu. Döndü ve Madam Marchandean'ın sadık uşaklarından biri ile yüzyüze geldi.

Adam: « Çaldığın yelpazeyi hemen geri ver!.. diye bağıırıyordu. Sen

dışarı çıkar çıkmaz yelpazenin ortadan yok olduğunu Madam anlamadı mı zannediyorsun? Haydi, çabuk ol, Ver yelpazeyi! »

« Yelpaze mi dedin? » ,

« Evet, bir de utanmadan soruyorsun, Hem gene de talihin varmış, Madam seni tevkif ettirebilirdi de. Halbuki şimdi sadece iade etmekle yakını kurtaracaksın.. »

Luis çabucak kendini toparladı: « Yanılıyorsun, dedi. Ben yelpazeyi ne yapacağım? Carmen'e yahut İspanya kraliçesine mi hediye edeceğim sandın yoksa? Fazla kafa şirme de, çekil yolumdan. »

Fakat adam istediğini almadan uzaklaşacağı benzemiyordu, birdenbire Luis'in üzerine atladı. Çocuk bir lâhza durakladı, sonra cebinden boş bir içki şişesi çıkarmasıyla uşağın kafasına indirmesi bir oldu. Akli başına geldiği zaman yüzünden kanlar sızan adam ayaklarının dibinde upuzun yatıyordu.

Gazeteler Luis Alvaro'nun hikâyesini yazdıkları zaman büyük balo hâlâ devam ediyordu. Sevgilisinin uğradığı felâketi öğrenen Juanita, hapishanede mahkemenin vereceği kararı bekliyen Luis'e hemen bir mektup gönderdi.

« Biricik sevgilim, diyordu. Sayende, istediğimden kat kat daha güzel bir yelpazem var şimdi benim. Ne yaptım biliyor musun? Yelpazeyi çalıp, bir adamı ölüm derecesinde yaraladığını yazan gazetenin o kısmını kesip dikkatlice katlayarak sahici bir yelpaze şekline soktum ve onu bütün balo müddetince kullandım. Herkes bana bakıyordu ve ben seninle iftihar ediyordum. Ah, Luis'im, maceranın anlatan her kelime benim için hakiki mücevherlerden binlerce defa daha kıymetliydi.

Seni cezalandıramazlar, günkü daha çok gençsin. Bana döndüğün zaman ben de aşkımızın her şeyden üstün olduğunu ispat etmek için elimden geleni yapacağım, günkü seni çok seviyorum... »



NAYLON YAĞMURLUK



Nakleden: Leylâ BEKEM

Leni Graf 34 yaşlarında vardı. Fakat yaşını katıyen göstermiyordu. Çevik ve biçimli vücudu, genç kızlarınkinden farksızdı. Parlak ve yumuşak kumral saçları iri bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Uzun kırpıkların gölgelediği gözleri zümrüt gibi yemyeşildi. Kısaca, bu genç dul güzel; hem de pek güzeldi. Güzel olduğunu ve erkekler üzerindeki tesirini kendisi de ek âla biliyordu. Fakat erkeklerle metelik vermezdi. Kocasının öldüğünden sonra eğlence yerlerinde görünmez olmuştu. Sık sık uğradığı ve hemen hemen her eğlenceye tercih ettiği yer olan Bonbon pastahanesine, âdetâ gıcnası giderdi. Bir fincan çay ve bir kaç pasta ile beraber garson gayet entresan mecmualar da getirirdi. İşte Leni bu mecmualara bakar; çayını içer, pastasını yer ve bir iki saat kadar oturduktan sonra kalkar evine dönerdi.

Yine bir akşam üstü Bonbon pastahanesinde oturuyordu. Koltuğuna rahatça sinmiş, Life mecmuasındaki yazıları yarım yamalak İngilizcesi ile anlamağa çalışıyordu. Birkaç zamanı kendinde bir tuhafılık hissediyordu. Mütemediyen aklı dağılıyordu. Zihnini birtürlü toplayamıyordu. Daha doğrusu zihnini toplayamıyordu. Bilâkis... Aklı hep o genç adamda idi. O gün de yine tam karşısındaki masada oturuyordu. Leni gözlerini mecmuadan ayırmadı. Fakat genç adamın bakışlarını hissediyordu. Başını kaldırıp da bakınca yanılmadığını anladı. Evet genç adamın bakışları ısrarla üzerinde dolaşıyordu. Leni Graf kızardı. Bu sarışın, uzun-boylu genç kimdi acaba? Şimdiye kadar tanışıklarından çok daha başka, çok daha sempatik görünüyordu.

Üstü başı ne kadar da temizdi. Elbiselerini en iyi terzilerden birinde diktirdiği belliydi. Leni şöyle bir baktı, fakat genç adam bunu fırsat bilerek başını hafifçe öne eğip selâm verdi. Leni aldırış etmedi. Mecmuayı okumaya devam etti. Okuyordu, fakat okuduğundan bir tek kelime bile anlamıyordu; genç adamı düşünüyordu. Müthiş bir gök gürültüsü ile daldığı hayal âleminde uyandı. Dışarda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmağa başlamıştı. Saatine baktı, yediye geliyordu. Halbuki tam yedide evde telefon başında bulunması gerekiyordu. Şimdi ne yapacaktı? Bu vaziyette evine gidemezdi. Üstü başı berbat olacaktı. Hem de tayyörü daha yepyeni idi. Düşündü, taşındı nihayet gitmeğe karar verdi. Garsonu çağırdı, eline bir ikibuçuk liralık sıkıştırıp yerinden kalktı ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Tam kanadı açmak üzere idiki genç adam yerinden ırladı Leni'vi kolundan tuttu. Leni hayretle delikanlıya baktı.

— Bu vaziyette imkân yok gidemezsiniz? Müsaade edin de şu elimdeki yağmurluğu omuzlarınıza koyayım. Bir damla bile su geçirmez!

Genç adam Leni'nin cevabını beklemedi bile. Muşambayı Leni'nin omuzlarına geçirdi, düğmelerini iliklemeğe başladı. Leni ne söyleyeceğini bilmiyordu. Genç adam konuşmaya devam etti:

— Kukulatası da var! Başınıza geçirirseniz iyi olur.

Leni'nin ilk anda duyduğu hayret ve şaşkınlık geçmişti. Olan olmuştu. Kukulatayı da başına geçirdi. Mu-

şambanın kalitesi çok iyi idi. Rengi de güzeldi yani.

Genç adam nazik, tatlı bir sesle sordu;

— Size retakat edebilir miyim? Leni gülerek;

— Zaten başka çare yok Tabii muşambanızı geri istiyeksiniz. Ben istesem de, istemesem de evet demeğe mecburum.

Yanyana güle, konuşa yürüyorlardı. Genç adam, Yağmur sularını sıçrata sıçrata gelen taksiyi vesile bilerek genç dulun koluna girdi. Leni zihninden neler geçiriyordu. Genç adam bunları bilse...

Evin kapıcı önüne varmışlardı. Genç adam veda için elini uzatırken gülümsüyerek:

— Yağmurluk yarına kadar sizde dursun. Askıya asın iyice kurusun, yarın gelir alırım. İsmim Peter Held. Allahaismarladık ... dedi.

— Teşekkür ederim. Bu yağmurluk olmasaydı iliklerime kadar ıslanacaktım.

Ertesi sabah Leni pek neşeli idi. Postacının getirdiği mektubu açtı. Acaba ondan mı geliyordu? Fakat zarfı açıp da içindeki kartı ikuyunca bütün neşesi kaçtı; gözleri doldu. Akan yaşları silmeğe lüzum görmeden kartı tekrar tekrar okudu:

"PETER HELD"

"Naylon Yağmurluklar A. O. mümessili"

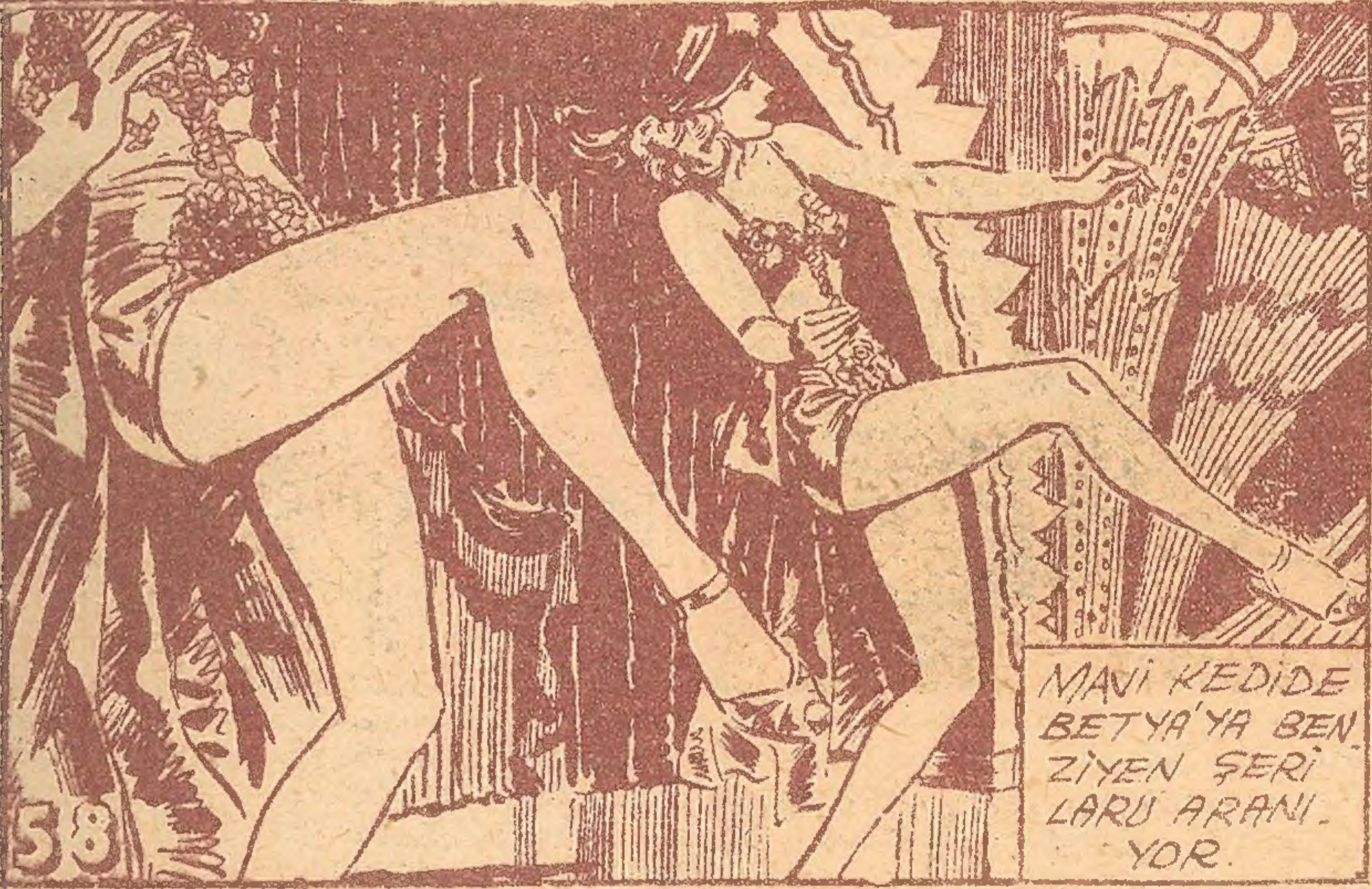
"Yağmurluğu beğendinizse posta ile 100 lira göndermeniz kâfidir." "Aksi takdirde paket yapıp geri yollayınız. Maamafih beğeninceğinizden eminim. Katliyen su geçirmez."

"Saygılarımla"

"P. Held"

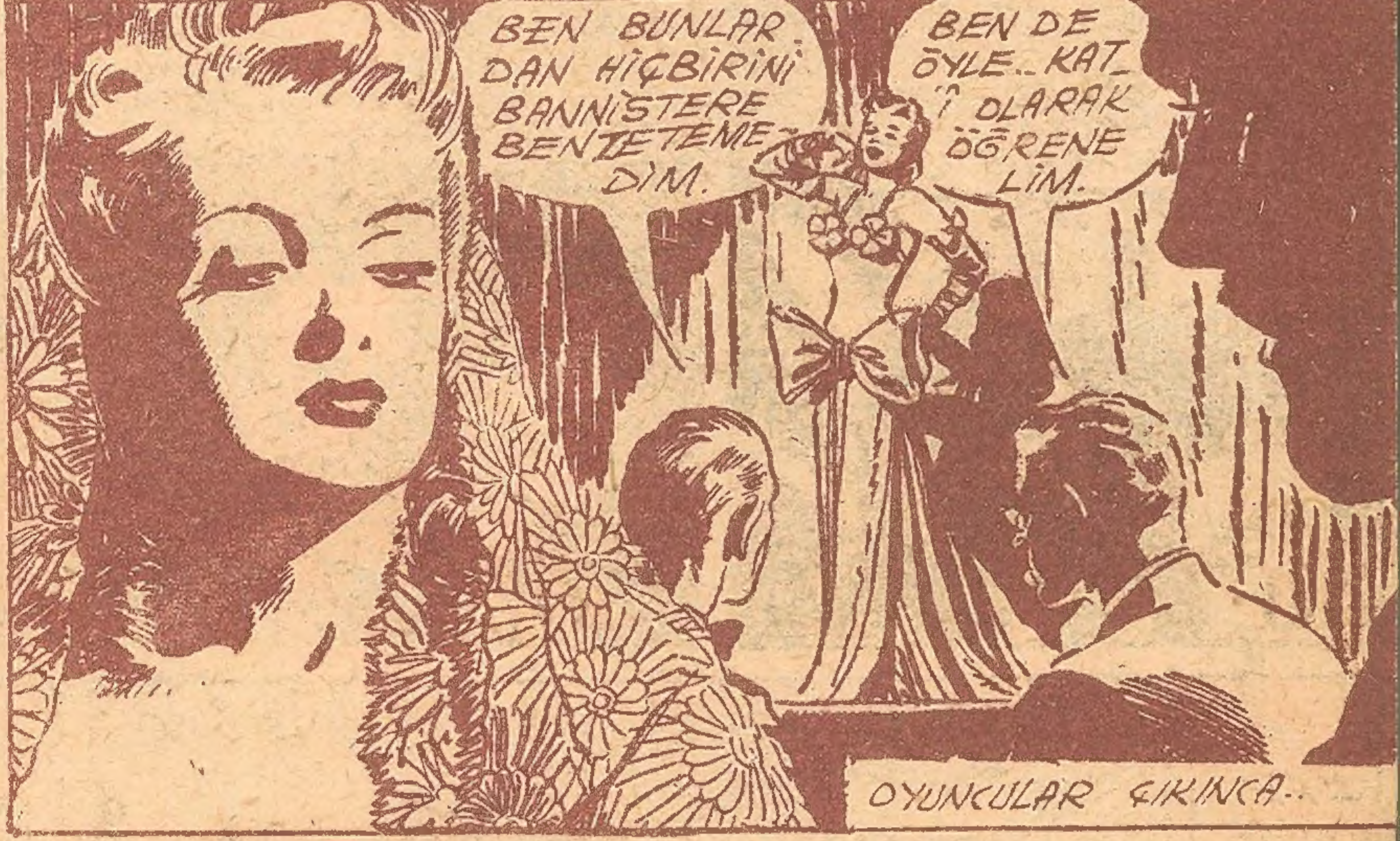


NAT PINKERTON



58

MAVİ KEDİDE
BET'YA YA BEN
ZİYEN ŞERİ
LARU' ARANI-
YOR.



BEN BUNLAR-
DAN HİÇBİRİNİ
BANNİSTERE
BENTETEME-
DİM.

BEN DE
ÖYLE.. KAT-
'I OLARAK
ÖĞRENE-
LİM.

OYUNCULAR ÇIKINCA..



LÜTFEN
ŞU PUSU-
LAYI KULİ-
SE GÖTÜ-
RÜN...

BAŞÜS
TÜNE!



MİS LARU'YA BİR
PUSULA.. HERİF DE
ZENGİN
MI ZEN-
GİN..



ŞERİ Mİ? BİR GECE OR-
TADAN KAYBOLDU. O ZA-
MANDANBERİ GÖ-
REN YOK..



ZENGİN Mİ? BEN Gİ-
DE-
YİM



MİS LARU' AYIN
ONALTISINDA
AYRILMIŞ
EFENDİM.

BARMENİ ÇAĞI-
RIN.. BEN PO-
LİS TEŞKİLA-
TINDANIM..

TAM
O GECE
EFEN-
DİM



MAVİ KEDİ BAR SAHİBİNİN ODASINDA.

AYIN ONALTISINA KA-
DAR BURADA ÇALIŞAN
MİS ŞERİ LARU'YU ARI-
YORUM. NEREDE
OLDUĞUNU BİLİ-
YOR MUSUNUZ?

HİÇ BİLMİYÖ-
RUM. HABER
VERMEDEN
ÇIKTI. HATTA
ALACAĞINI BİLE
GELİP ALMADI.



ELİNİZDE KIZIN AD-
RESİ VAR MI? MUHI-
TİNE AİLESİNE AIT
BİRŞEY.. BİR İPÜKÜ..

MAALESEF
YOK.. AMA ÖBÜR
KIZLARIN BİLDİ-
Ğİ BİR ŞEY VAR-
DIR. ÇAĞIRAYIM
DA KONUŞUN.



VAZİYET AYDINLA-
NIR GİBİ EFENDİM

MİS LARU' DA MİS
BANNİSTER DE
AYIN ONALTIN-
CI GEÇESİ
KAYBOLMUŞ-
LAR.



DAHASI VAR.. ŞE-
Rİ LARU' NEDEN
PARASINI ALMAĞA
GELMEDİ.. ÇÜNKÜ
ÖLMÜŞTÜ. MORG'DA
Kİ KIZ ODUR

SAHİDEN AYDINLANIYOR MU?



KIZLAR MİSTER NAT İLE MİS ŞERİ HAKKINDA.

TER MORRISON SKOTLANDYARD MI? LÜTFEN AÇIK KONUŞUN



58

VALLAHİ ŞERİ SİR-
KÜPÜ GİBİ BİR KIZ-
DI. DOSTLARINI Bİ-
ZE TANITMAZDI.
AMA SON OLARAK
BİR GEMİCİYLE
GEZİYORDU.
KABA SABA
BİR ŞEY..



BÜ GEMİCİYİ DÜRÜN BAKAYIM.. BİR

TARİF EDEBİLİR MİSİNİZ? YANAGINDA YARA İZİ NE VARDI İSMİ DE SALİBA HANSEN'E BEZER BİR ŞEYDİ. O GECE ŞERİYİ KULİS KAPISINDAN ALDI GİTTİ.

HER GEÇEN DAKİKADA ARKASI VAR



BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA



NANNİ VAZİYET HİÇ HOŞUNA GİTMEYİ. BİZ EBEDİ DAĞLAR REİSİNİ AYLARDANBERİ TANİYORUZ. BUGÜN İLK DEFA İNGİLİZCE KONUŞTU.



58

BUNDAN BAŞKA O KAPAKLI TUZAK ALTINDAKİ MEVCUT MÜCEVHERLERDEN DE HABERİ VAR..



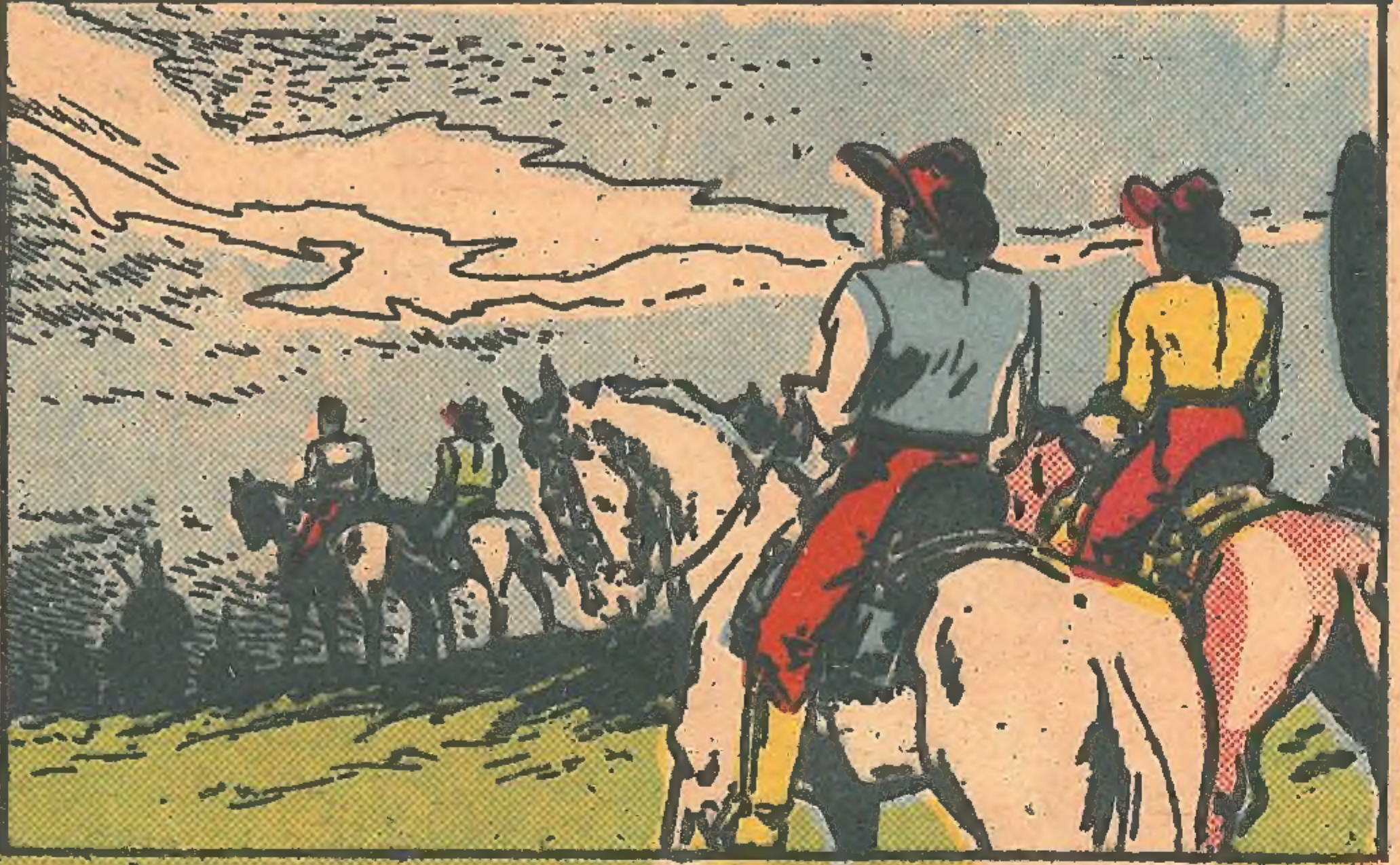
BUNU BANA SÖYLERKEN O MÜCEVHERLERE EL SÜRMEME Mİ İMA ETMEK İSTEDİ.



HAYATIMIZI KURTARDINIZ.. TEŞEKKÜR EDERİZ. BUNU UNUT BRİK. HAYDI ŞİMDİ GİDELİM.



BRİK, NANNİ VE ARKADAŞLARI KIZILDERİLİLER İLE GİĞE DÖNDÜLER.



BRİK, İYİ BİR ADAM OLMAMA SİNA RAĞMEN GRİME ACIDIM DOĞRUSU. HERŞEYİN SONA ERDİĞİNE SEVİNDİM.



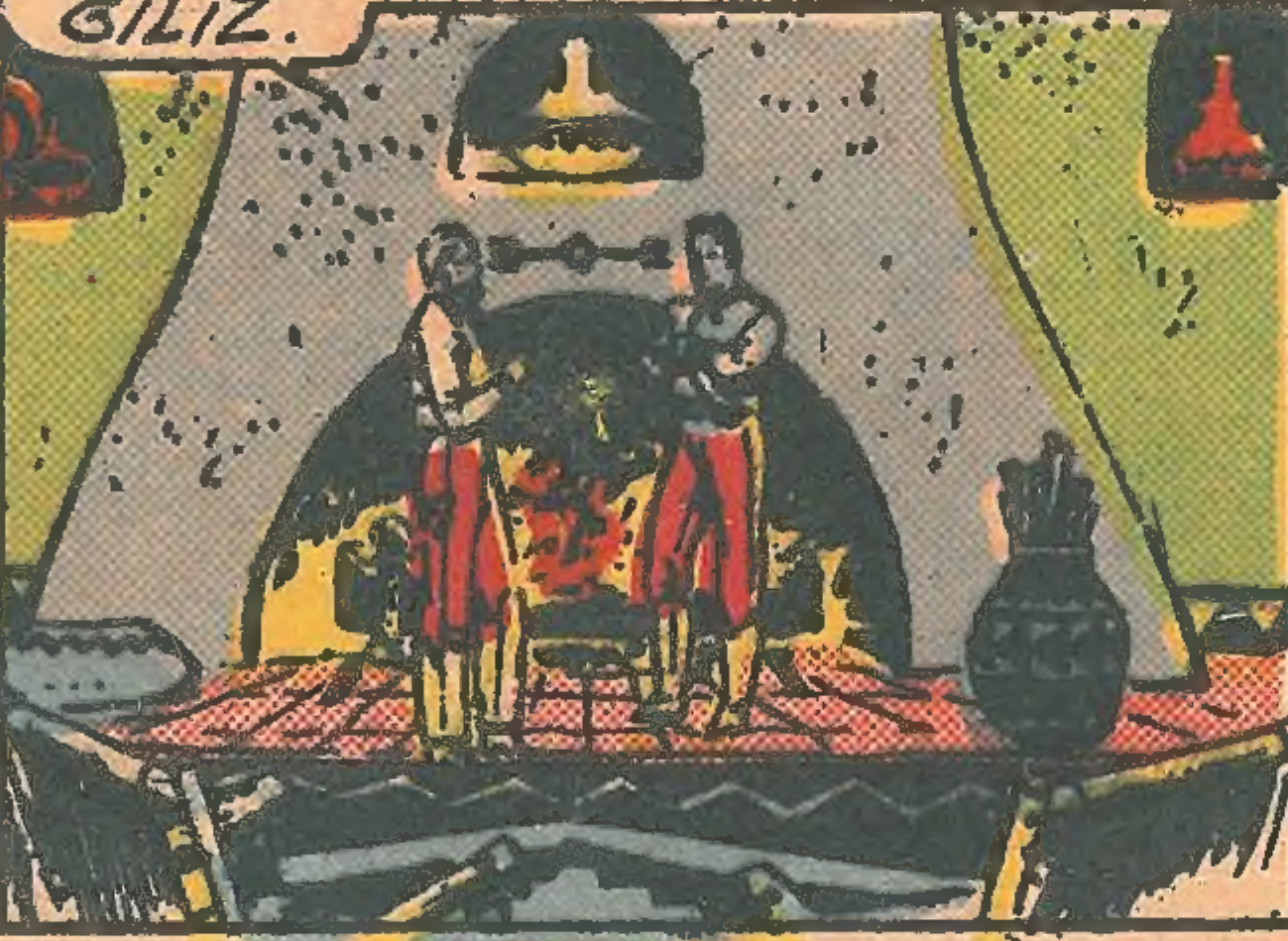
HALBUKİ BEN FİLÂKETİN BUNDAN SONRA BAŞLAMASINDAN KORKUYORDUM. NEDEN BRİK NE DEMEK İSTİYORSUN?



PEKİ BRİK İYİCE DİNLENDİK. TEN SONRA GİDİP MÜCEVHERLERİ ALIRIZ. BAŞÜSTÜNE PROFESÖR.



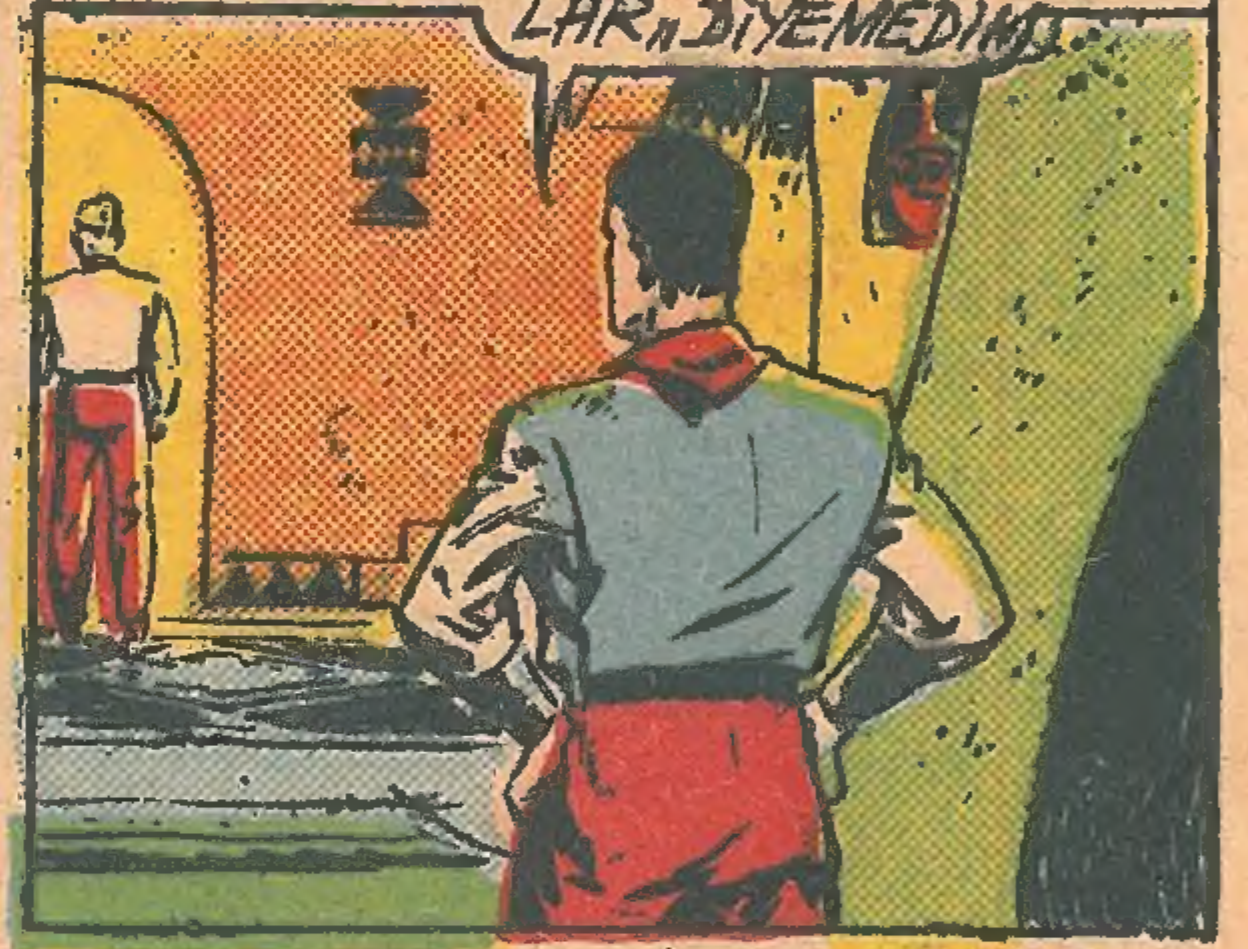
NE ŞAYANI HAYRET BİR ARKEOLOJİ KEŞFİ. KAVAKLARIN MUKADDES MÜCEVHERLERİ TABİİ BUNLARI BİZ ALACAK DEĞİLİZ.



... MÜZEYE VERECEĞİZ.. ... DOĞRU YEMEK ZAMANI OLMUŞ... HAYDI GİDELİM..



O KADAR HEYECANLI Kİ.. SİNDİ ONA.. MÜCEVHERLERİ ALMAĞA KALKARSAK KIZILDERİLİLER BAŞIMIZA BELÂ OLURLAR.. DİYEMEDİM.



PROFESÖR KOPAK MÜCEVHERLERİ ELE GEÇİRMEK İÇİN PLAN HAZIRLARKEN EBEDİ DAĞLARIN REİSİ DE KABİLESİNİN İHTİYARLARINI TOPLADI.



BU TOPLANTIYA ÇAĞIRILMA YAN AĞIKGÖZ ÇOK KIZDI. BU BANA HAKARETTİR. BABAM ÇOK GENÇSİN DİYOR AMA YİNE GİDECEĞİM.



DİKKAT.. ŞAYET BABAMİ SÖRÜRSE ARTIK HAFTALARCA AYLARCA MECLİS TOPLANMAZ.



EY KAVAK KABİLESİNİN İHTİYARLARI! SİZLERE BAŞKANI.. NİZ EBEDİ DAĞLARIN REİSİ HİTAP EDİYOR.



58

BUGÜN ESKİ İLAHLARA BİR HİZMETTE BULUNDUK. MUKADDES MÜCEVHERLERİ ÇALMAĞA KALKIŞAN BİRİNİ YOKETTİK.



FAKAT BU MÜCEVHERLERİ ARAYAN BAŞKALARI VAR. BUNLAR BİZİM DOSTLARI.. MİZDİR. İSTE MECLİSİ BUNUN İÇİN TOPLADIM.



BABAM BU AKŞAM ÇOK CİDDİ.. ACABA HANGİ DOSTLARDAN BAHSİYOR. ESERLİ BİR DİLLE KONUŞUYOR.



ARKASI VAR.



YALNIZ RUHLAR



ÇABUK OLUN! NEGRİTOSLAR
KACTIĞIMIZIN FARKINA VARMA-
DAK BURADAN MÜMKÜN OLDU-
ĞU KADAR UZAKLAŞMALIYIZ...

HAKLISINIZ BAYAN AMA
BİZ O ÇELLATLARDAN
KÜÇÜK BİR İNTİKAM
ALMAK İSTİYORUZ...



CEPHANEYİ İSRAF ETMİYE
LİM. GÖRECEKSİNİZ DAHA
BİZE NE KADAR LAZIM
OLACAK...



KÖYDEN UZAK-
LASTIKTAN
SONRA ELSA
BİR MOLA VE-
RİR...

ARTIK DURABİLİRİZ. ONLARDAN BİR
HAYLI UZAKLAŞTIK HEM BEN SİZ
LERDEN AYRILMADAN ÖNCE
BAZI ŞEYLER SORACAĞIM...

BİZDEN AYRILMAK-
MI? BURALARDA
YALNIZ MI KALA-
CAKSINIZ?..

ANLATAÇAĞIM!..



EVET ARKADAŞLAR. BEN BURAYA. YAL-
NIZ GELDİM.. REHBERLERİM İLK NEGRİ-
TOS HÜCUMUNDA BENİ BIRAKIP KACTIKLAR.
BEN MARK PARKER İSMİNDE KAYIP BİR HAVA
YÜZ BAŞINI ARIYORUM...

YÜZBAŞI MAR... SU
İKİNCİ FİLODAKİ
Mİ?



TAMAM... ONA DAİR BİR
ŞEY BİLİYORMU-
SUNUZ?..

ŞİMDİ NASIL HA-
TIRLAMALI? BİL-
MEMKİ...

TAMAM... HATIRLA-
DIM... YZB. MARK FI-
LO SU İLE BİZDEN ÖN-
CE HAREKET ETMİŞTİ.
AYNI FİLODA ROLLER
İLE TEG. SMITH DE
VARDI. HATIRLADIN MI
MAKS?

22

EVET... ŞİMDİ NASIL
ANLATAYIM, BİLMEN
Kİ... HA. SİMALE
DOĞRU GİTMEK VA-
ZİFESİNİ ALMIŞLAR-
DI..

MARK... ŞİMDİ ACABA NE
HALDESİN SEN ?.

VERDİĞİNİZ MALÜMA-
TA TEŞEKKÜR EDERİM.
RİM. BUNDAN SONRA
BEN SİMALE DOĞRU
YÜRÜRÜM. AMA ÖN-
CE SİZE TAKİP EDECE-
ĞİNİZ YOL HAKKINDA
MALUMAT VEREYİM.
O SURETLE MANİLA-
YA GİDERSİNİZ...

MANİLAYA MI?

BİZ SİZİ YAL-
NIZ BIRAKMA-
YIZ BAYAN SİMALE
BİZ DE BERABER GELİRİZ.
NE DERSİNİZ ÇOCUKLAR ?..

TABİİ GELİRİZ!

HAYDI BAKALIM!.. ŞU BALTA YI BANA
VERİN SİZ. SON GÜNLERDE ONU ÇOK
İYİ KULLANMASINI ÖĞRENDİM.
EMNİYET TERTİBATI OLARAK YÜRÜYÜ-
ŞE GECERİZ. BURALAR DA İHTİYAT-
LI OLMAK GEREKİR ÖYLE DEĞİL Mİ?

KURTAR-
DIĞI ADAMLARIN
ALDIĞI EMNİYET
TERTİBATI İLE OR-
MANDA YOLUNA DEVAM EDEN
ELSA YENİ BİR KÖY DAHA GÖ-
RÜR...

BENDE BİRTA-
KIM SESLER İŞİ-
TİR GİBİ OLDUM.

ÇOCUKLAR SİLAH-
LARINIZI HAZIRLA-
YIN!..

DURUN!
İŞİTTİNİZ Mİ?

BU KÖYDE DE ESİRLER
BULUNUP BULUNMADI-
ĞINI ANLAMAMIZ
LAZIM..

SU MAKİLERİN
İÇERSİNE SAK-
LANIP TARAS-
SUT EDERİZ.

ARKASI
VAR



DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve macera romanı: 8



Sonra hırsından titreyen sesiyle: — Dişi kurt. Bir dişi kurt demedim mi sana? Seni şurada dişlerimle parça parça etsem yine hırsımı alamam. Ded'i.

— Ben ne yaptım size? Söyleyiniz de suçumu bileyim.

Siyah maskeli kadın birden kendisini zaptetti:

— Sus. Bana kararlarımı bozdurma. Fena olursun sonra.

Sevil susmağa mecbur oldu. Siyah maskeli kadın ona çok besleyici yiyeceklerden kahvaltı getirdi. Uyumasını, dinlenmesini söyledi.

Bu ihtimam tamam iki gün devam etti. Bütün endişelerine rağmen iyi beslenme ve mutlak bir istirahat yüzünden Sevilin sıhhati epeyce yerine gelmiş ve yanakları kızarmıştı. Fakat zavallı kız bütün bu ihtimamın, bu besleyişin çok korkunç bir niyetle yapıldığını biliyordu.

Üçüncü gün, bir kere bile pencemeden bakmağa, kaçıp kurtulmağa niyet etmiyen Sevil yüzünden maskesini bir an bile ayırmıyan bir hizmetçi sadakatiyle kendisine bakan ve gecelerini divanın üzerine uzanarak geçiren Siyah maskeli kadının bileğini birden kavradı.

Genç kız onun ancak kalbini kazanmak suretiyle kurtulabilecekti. Böyle hareket etmeği, yeniden yalvarmağı kafasına koymuştu.

Siyah maskeli kadın onun bu küçük hücumuna çok sakin ve telâşsız bakarak:

— Ne var? dedi. Ne istiyorsun?

— Sizi öpeceğim.

Genç kızın gözlerinden yaşlar boşanmış, dudakları bükülmüştü. Yavaşça hıçkırdı:

— Sizi öpeceğim.

Siyah maskeli kadın onu göğsünden iterek elini çekti:

— Benim kalbimi kazanmak istiyorsun, değil mi?

— Evet.

— Buna asla muvaffak olamayacaksın, kafana koy.

— Niçin efendim? Ben size ne yaptım? Ne suçum var benim? Beni yatağımdan kaldırıp esir ettiniz. Bana çektiirmedığınız eziyet kalmadı. Kaç defa korkudan bayıldım. Bakınız boynumda demir halkanın bıraktığı mor çürükler duruyor. Ne yaptım ben size? Bunu olsun söyleyiniz de boynuma büküp mukadderatıma razı olayım.

Siyah maskeli kadın haykırdı:

— Sen, sen bana bir şey yapmadın. Bir şey yapamazdın sen bana. Fakat ben seni hırpalamaktan, seni ölüm derecelerine getirmekten zevk alıyorum.

— Sizin gibi güzel, genç bir kadının bir zavallı kızla, kedi fareyle oynar gibi oynamaktan zevk alması mümkün değildir. Allahın size böyle korkunç ve vahşi bir ruh ve yürek vermiş olmasına inanmam. Günlere aç bıraktınız. Susuz bıraktınız. Boğazımı sıkarak beni bayılttınız. Sonra o fareleri bırakarak beni ısırttınız. Şimdiye kadar ölmekliğim lazımdı. Ne pek canım varmış.

Sevil hıçkırarak hıçkırarak uzandı ve başını yastığa koyarken:

— Allah beni azap çekmek için yaratmış, dedi. Haydi, başlayınız artık. Beni atınız yine zindana. Gık demiyeceğim. Allah yardımcım olsun.

sun.

Yumuşak yastık, genç kızın sürekli göz yaşlarını içiyor ve körpe göğüs kalp çarpıntılarıyla karışık hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Siyahlı kadın haykırdı:

— Ağlama böyle. Kafanı kaldır da beni dinle. Sana anlatacağım.

Sevil kendisini toplamağa çalıştı. Birkaç hıçkırıktan sonra sustu. Fakat çarpıntıları devam ediyordu.

Siyah maskeli kadın anlatmağa başladı:

— 9 —

Ben görgülü, zengin fakat pek müteassıp bir ailenin biricik kızıydım. Sert bir insan olan babam beni mürebbiyelerle büyüttü. İyi bir tahsil yaptım, bir kıza kıymet verecek bütün bilgileri edindim zaman ancak onsekiz yaşındaydım. Güzel bir köşkte oturuyorduk. Varlık içindeydik.

Her genç kız gibi bende de sevil-

kahırını çekmeğe başlamıştım. Kararımda aşkımın ve günahımın mahsulü gün geçtikçe büyüyordu.

Onu bin güllükle bularak bu halini anlattığım zaman bana şöyle dedi:

— Fakat bu çocuğun benden olduğu ne malûm?

Dünya etrafımda zindan kesildi. Bu kadar cibilliyetsiz bir erkeği nasıl sevmiş ona nasıl kapılmıştım? Aşkım içimde korkunç bir nefret halini aldı. Hastalandım. Serildim. Başucumda müthiş bir telâşa düşen babam bir doktor getirmek istiyordu. Ona haykırdım:

— Getirme. Kızının iğfal edilmiş olduğunu anlayacaktır. Çünkü ben gebeyim.

Babam bir çılgına döndü. Üzerime hücum etti. Beni hasta yatağımdan çekerek yere indirdi. Oradan sürükliyerek önce oda kapısından, sonra bahçeye attı:

— Defol, diye haykırdı. Senin gibi orospu bir kızın bana lüzumu yok.



Siyahlı kadın bağırdı: «Ağlama böyle!. Beni dinle!..»

mek ihtiyacı vardı. Hayatı pek kolay görüyordum. İşte bu sırada karşıma bir genç erkek çıktı. Çok güzel olduğum için günlerce beni takip etti. Ben de kendisinden hoşlanmıştım.

Yavaş yavaş aramızda bir yakınlık hasıl oldu. Bu sevgi ondokuz yaşına kadar devam etti. Bu bir yıl sonunda sevdiğim erkek beni babamdan istedi. Babam küçük bir tahkikat yaptıktan sonra bu teklifi reddetti. Çünkü bu erkeğin biraz fazla kadın canlısı olduğunu öğrenmişti. Fakat bu sebebi bana bildirmedi.

Diğer taraftan biz sevişmekte devam ediyorduk. Bir genç kız kalbi daima saftır, Ona inanıyor, sırasında gözyaşı dökmesine canıyordum. Hattâ bir gece, mehtaplı bir gece, geniş bağımızın bir köşesinde, kendimi onun kolları arasına bıraktım.

İşte benim felâketim burada başlıyor. Sevdiğim erkek benden alacağını almış ve sanki artık bende bir şey kalmamış gibi soğumağa, uzaklaşmağa başlamıştı. Fakat diğer taraftan ben safiyetimin, inancımın

Ben seni tanımiyorum.

Annesizdim. Babasız da kalmıştım. Çünkü beni kovan babam hemen ertesi gün güzel yuvamızı dağıtmış, İstanbuldan çıkıp gitmişti. Zavallı adam belki bu kederle bir tarafta ölüp kalmıştır. Çünkü kendisini bir daha gören olmadı.

Ben inliyerek, titreyerek eski emektarlarımızdan, annemin dadısı olan ihtiyar bir Arap kadınının evine iltica ettim, Orada kırk gün yatı. İyi olduğum zaman ilk işim sevdiğim adama karşı şansımı bir daha denemek oldu. Onu artık sevmiyordum. Fakat onun beni bu çirkin durumdan kurtarması lazımdı.

Kendisi benden kaçtı. Fakat sağdan, soldan zengin bir adamın kızıyla evlenmekte olduğunu duydum. İlk işim bu kızın babasını bulmak oldu. Karşısına çıktım ve ağlıyarak halimi anlattıktan sonra:

— Bu kadar cibilliyetsiz bir adamda gözüm yok, dedim. Fakat kızınızı olsun bu alçağa vermeyiniz. Onu yakarsınız.

Karşımdaki ihtiyar bir adamdı. Yüzü sapsarı olmuştu. Başını salladı:

— Size tamamiyle inanıyorum yavrum dedi. Fakat bu adamın kızıyla evlenmesi mutlaka lâzım.

— Niçin? dedim.

— Çünkü kızım da sizin gibi gebedir, dedi.

Benim için yapılacak bir şey yoktu. Yarı aç, tamamiyle yoksul ve sefil bir haldeydim. O Arap kadınının yanında babasız bir çocuk dünyaya getirdim. Bir kız çocuk. Dizlerimde derman bulduğum üçüncü gün bu yavrucağı sardım, sarmaladım ve doğruca beni iğfal eden adamın yeni evli bulunduğu köşke gittim. Gidişim çok garip bir telâş raslıyormuş. Evin içinde büyük bir telâş vardı. Anladım, ki sevdiğim adamın nikâhlısı da doğurmak üzere.

Kendisi telâşla benim yanıma indi. Çocuğu ortaya bıraktım ve:

— Alçaklığının, cinayetinin mahsulü olan bu çocuğu al, dedim.

Bir deli gibi oradan kaçmıştım. Fakat zavallı ben asıl bu hareketimle kendi hayatımı mahvetmiş, yavrumun ölümüne, belki de öldürülmesine sebep olmuşum.

İyi bir iş yapmış gibi dönmüştüm. Fakat o sefil eve girer girmez aklım başıma geldi. O çocuk ne olsa benim yavrumdu. Onu farkında olmadan sevmiştim. Ertesi gün bitkin bir halde yine köşke gittim. Kızımı istedim, haykırdım. Beni kayınbiraderi olan adam karşıladı ve:

— Yavrum, dedi. Bıraktığın çocuk maalesef öldü.

Deli olacaktım. Yanıma inen o adam da müteessir göründü. Bana oradaki mezarlıkta, bir küçük mezar gösterdiler.

Siyahlı kadın avuçlarını yüzüne kaldırdı. Omuzları sarsılarak ağlamağa başlamıştı. Sevil içini çekti:

— Çok talihsiz bir kızmışsınız, dedi.

Maskeli kadın dişlerini sıktı:

— Öyle mi buluyorsunuz beni? Belki haklısın. Çok ıstırap çektim. Sonra hikâyesine devam etti:

O küçük mezar günlerce, gecelerce benim mekânım oldu. Bütün analık sevgisiyle, bütün ıstırabımla yanıyor, kıvranıyordum.

Yavrumu götürüp, bırakmasaydım yaşıyacaktı. Benim hayatımın biricik tesellisi olacaktı. Onunla avunacak, onu sevecektim. O küçük ellerini boynuma uzatacak, küçük dudaklarıyla beni öpecekti.

Aylarca ağladım. O ihtiyar kadının öldü. O zaman çalışmak zorunda kaldım. Bir şirkette, iş buldum. Henüz güzel ve ancak yirmi yaşındaydım. Birçok erkek peşimde dolaşıyordu. Benim için kapılar açıktı. Fakat hiçbir yerde kanmadım. Kimseye yüz vermedim. Namuslu olarak çalıştım.

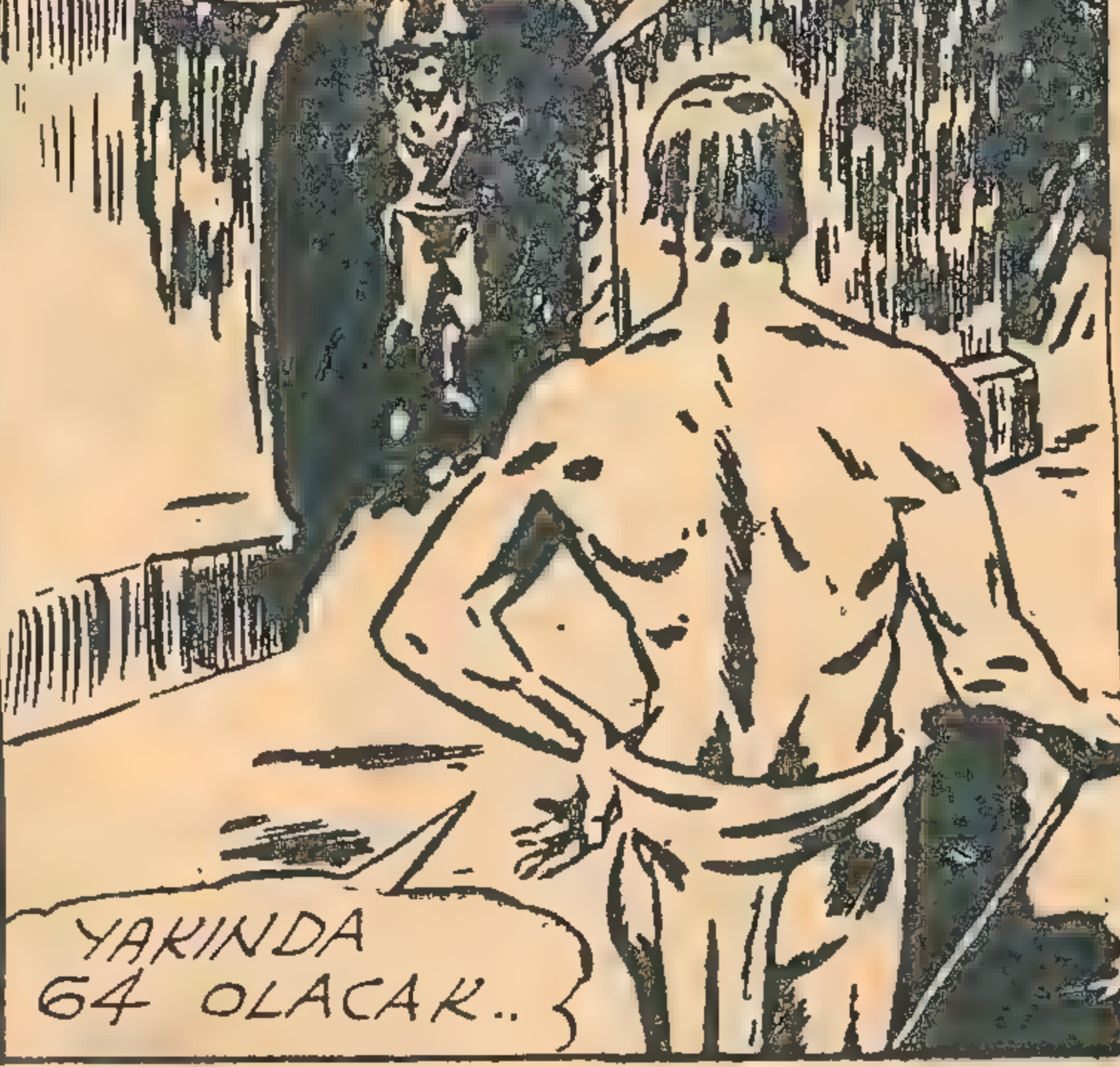
Bu hayat iki yıl devam etti. Bıraktığım para ile İstanbuldan uzaklaşmadan başka çare bulamamıştım. Fakat bu nasip olmadı. Yolumun üstüne yaşlı, fakat çok zengin bir erkek çıktı.

Çalışmadan yaşamak mümkün olacaktı. Ona bazı şartlar koştum. Hepsini kabul etti. Yaşadığı kadar bana taptı, diyebilirim. Bir gün o da öldü. Binlerce lirayı bana bıraktı.

(Arkası var)



DESENE İSKELELER DIYARI.
NİN SİRRI GÖZÜLÜYDÜ. TAM 63
ÖLÜ.. KASAPLIĞINI TEBRİK EDE-
RİM.



YAKINDA
64 OLACAK..

BENİ DAHA EVEL
NEYE ÖLDÜRME-
DİN?



KURTULARI ÖLDÜRMEYİ
BEKLEDİM.. TABİİ HE-
MEN ÖLDÜREBİLİRDİM.
SENİ BU İŞ İÇİN SAK-
LADIM.



VAKTIYLE ÖLDÜRSEYDİN
İYİ EDERDİN..



ZATEN O SIRADA YA-
NIMDA KÜÇÜK OKUM
YOKTU...



BÜ KARAİB TAPINAGI
KANADANIN ORTASINDA
NE ARIYDUR?



ECDADIM GÜNEYDEN
VE MEXİKADAN KÖVÜ.
LUNCA BURAYA GELDİLER
BU TAPINAGI YAPTILAR.

KARAİB MUHACIRLARINDAN
KALA KALA BİR BEN KAL-
DIM. HİÇ BİR BEYAZ BU
TAPINAGI GÖRMEYELİDİR
HER GELEN ÖLE-
CEKTİR.

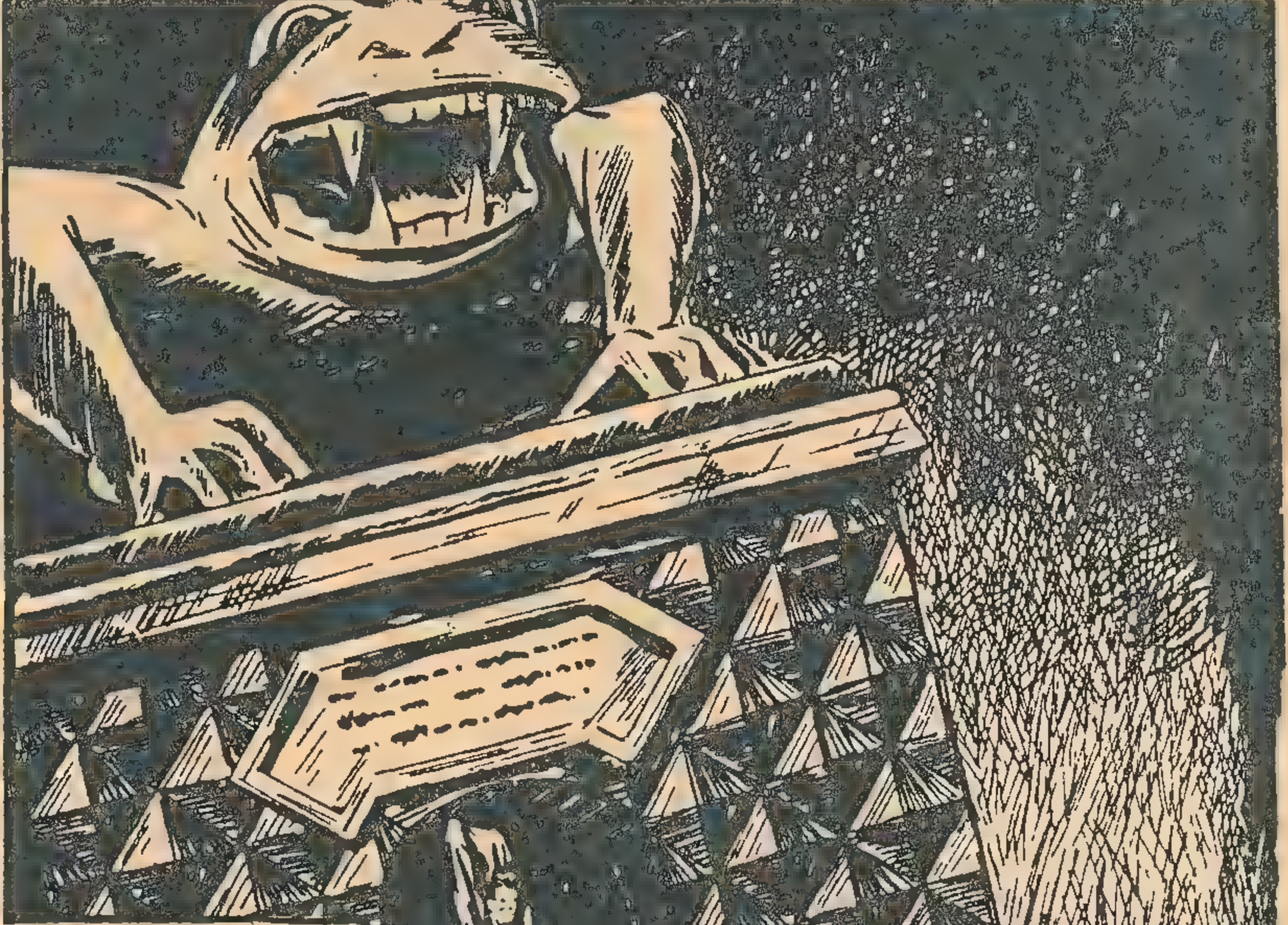


ROBER
ASILI OL-
DUĞU
YERDEN
KARAİB
YERLİLE-
RİNİN
BU SON
KIRINTISI
İLE PER-
VASIZCA
KONUŞU.
YOR

SEN DE ARKADAŞLARININ
ÂRİBETİNE UĞRIYACAK-
SIN..



SENİN TABANCALARINDA
NEYE KIZIL DERİLİ İŞA-
RETİ VAR?



KARIM BİR Kİ-
ZİL DERİLİDİR DE
ONDAN..



ALÇAK NA.
MUSSUZ.. HİÇ BİR KIZIL
DERİLİ KADIN KENDİNİ
BEYAZA TESLİM EDER Mİ?

OO! MOYO KEBE.. KARAİBLERİN
TANRISI!.. SANA HAYATIMIN SO-
NUNA KADAR HİZMET EDECEĞİM
GÖNDERDİĞİM BU BEYAZI KA-
BUL ET..



GE BAŞLADI YİNE
DİYE DÜŞÜNDÜ

ROBERİN
GÖZLERİ FİLDİR
FİLDİR DÖNME-
YE OLUYOR?

KARAİB'Lİ BİR BORU-
YU AĞZINA GÖTÜRDÜ
ROBER ACI ACI GÜL-
DÜ ARTIK ÖLÜMDEN
KURTULAMIYACAKTI



ARKASI VAR

Pastirmacının Damadı

YAZAN:

M.YAMAN

Genç ve açığöz uşak, çok zengin oldukları hallerinden alışılan yaşlı bir erkekle peş genç ve pek güzel bir kızın atölyeye geldiklerini görünce hemen kendisine çekidüzen vermiş ve hayatında ilk defa fiyaka hevesine düşerek:

— Ressam Şadi diye, kendisini takdim etmişti.

Efendisi, kimseye haber vermeden İtalyaya gitmiş bulunuyordu. Bu gelenler bir daha gelecek değillerdi ya.

Gelenler, harp zengini baba ile inci gibi kız, şöreti her tarafı sarmış, dünya ölçüsünde bir adam olmuş bulunan bu genç ressamla tanıştıkları için pek mütehassis oldular.

Zaten pastırma tüccarı para hevesini almış sayılırdı. Şimdi şöret peşindeydi. Bu güler yüzlü, mültefit genci, kızına koca yapması kadar iyi bir numara olur muydu?

Fakat akli ermiyordu işte. İyi bir tahsil görenkızı, atölyedeki resimleri pek güzel tanıyor, filân tablonun filân sergide teşhir edildiğini, filânın falânın eserine bir nazire olarak yapılmış bulunduğunu biliyordu.



Senelerden beri, çok asil ve ağırbaşlı san'atkârın hizmetinde çalışan uşak, rolünü pek güzel oynuyor ve kulak dolgunluğu ile edindiği malûmatı iyi satıyordu. San'at inceliğine pek akli ermiyen zengin, kızına beğendiği bir tabloyu satın almasını bildirdi. Bu tablo için istenilen parayı göze aldığını da fısıldadı.

Uşak, fiyatları tesbit edilmiş olan bu tabloları istenilenin fiyatının iki misli söyleyiverdi. Tüccar da derhal keseye davrandı.

Efendisine yaranmak için bu işgüzarlığı yapan ve adı da efendisinin adına pek benzeyen Sadi, kayıtsız bir eda ile parayı masanın üzerine bıraktı ve bir cemile olmak üzere, küçük, fakat çok zarif bir tabloyu:

— Size naçiz bir hediyem olsun! diye genç kıza verdi.

Kız heyecanından kıpkırmızıydı. Zengin babaya gelince pek keyiflenmişti:

— Üstat, dedi. Tabloyu aldırarak üzere benim kaptıkaştrıyı göndereceğim. Fakat siz de arzu ettiğiniz bir gün apartımanımıza şeref veriniz. Değerli eserinizi, salonumuzun uygun bulacağınız bir köşesine asmak isterim.

Büyük ressamdan söz aldılar. Sözünde de durdu. O hafta içinde apartımana gitti. Mükellef bir sofralı karşılaştı. Kız çiçekler, kelekler gibi giyinmişti. Zaten Sadının gönlü ona çoktan kaymıştı. Huzursuz, haksız bir aşk duyuyor, suç üstünde suç işlemenin azabıyla kıvranıyordu.

Fakat gençlik cür'eti ve kızın güzelliği onu idare ettiği için, kendisinden kimseye bahsedilmemesi şartıyla bir dostluk tesisine heves-

kâr göründü. Bunun neticesi olarak önce bir nişan yapıldı.

Sadi büyük bir huzursuzluk içinde kıvranıyordu. Böyle ünlü bir ressam kendisine damat edecek olan pastırma tüccarı bir an önce düğünü yapmak istiyordu. Gönlünü iyice kaptırmış olan kız da bu fikirdeydi. Müstakbel damada gelince, tablolarını satmadan evlenemeyeceğini bildiriyordu.

Pastirmacı otuz, kırk bin liranın lâfını bile ettirmeyecek adamlardan

olduğu için ahbabları vasıtasıyla atölyedeki tabloları fiatlarının iki misline toplatılarak apartımanının bodrumuna depo ediyordu.

Son tablo satıldığı gün de uşak Sadi başka bir bahane lulamadı. Nufus kâğıdını pastirmacıya teslim etti. Kayserili buna bir göz atarak:

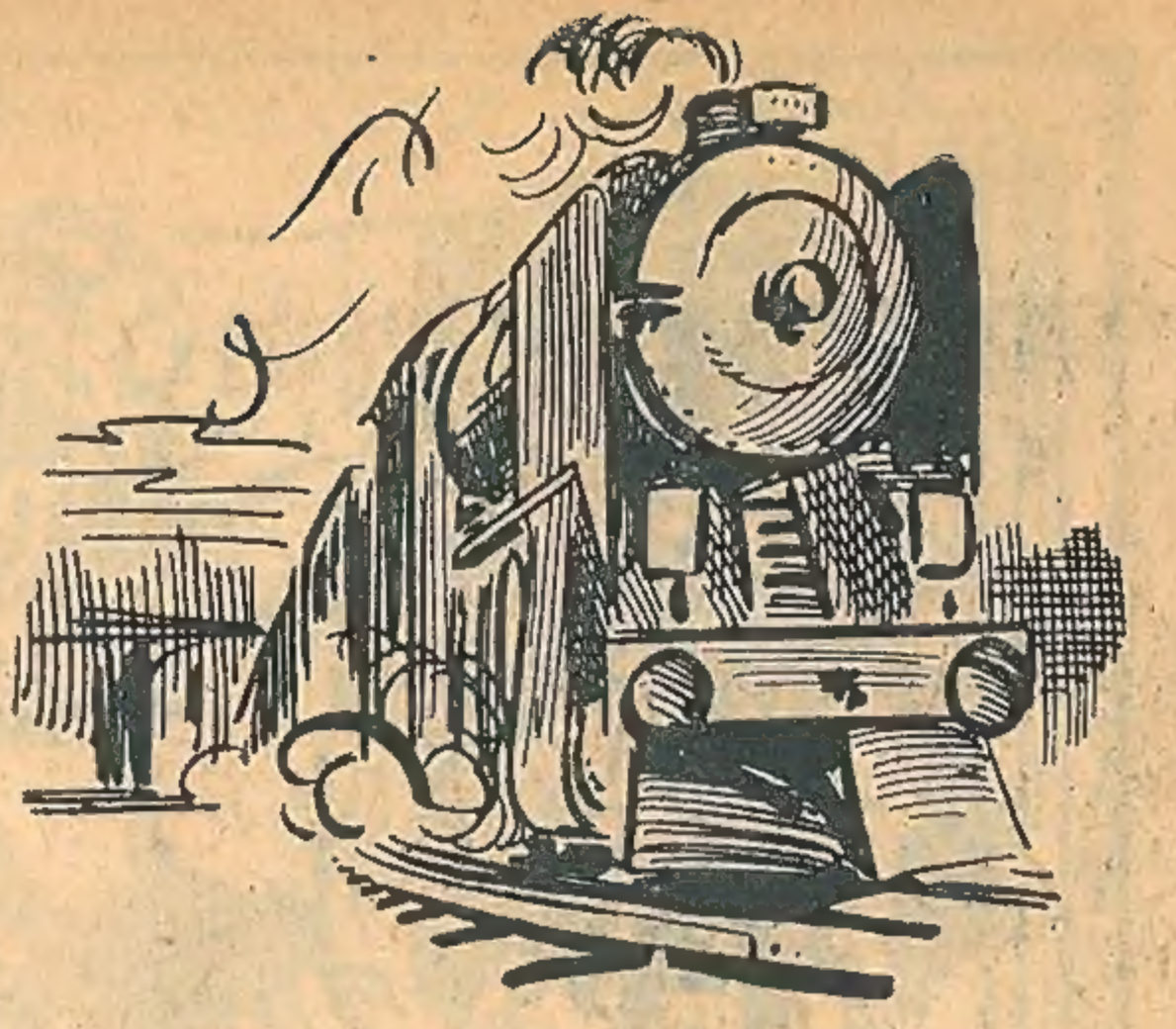
— Nufus kâğıdında adınız Sadi yazılı, demisti.

Ressamın uşağı da tasdik etmişti:

— Evet, asıl adım Sadidir. Fakat...

İşler yürüdü. Nikâh yapıldı. Tam bu sırada da üstat atölyeyi kapattığını ve uzun bir müddet için dinleneceğini bildirerek apartımana nakletti. Mükemmel bir düğün yapmak üzere Kayseri yolunu tutacaklardı.

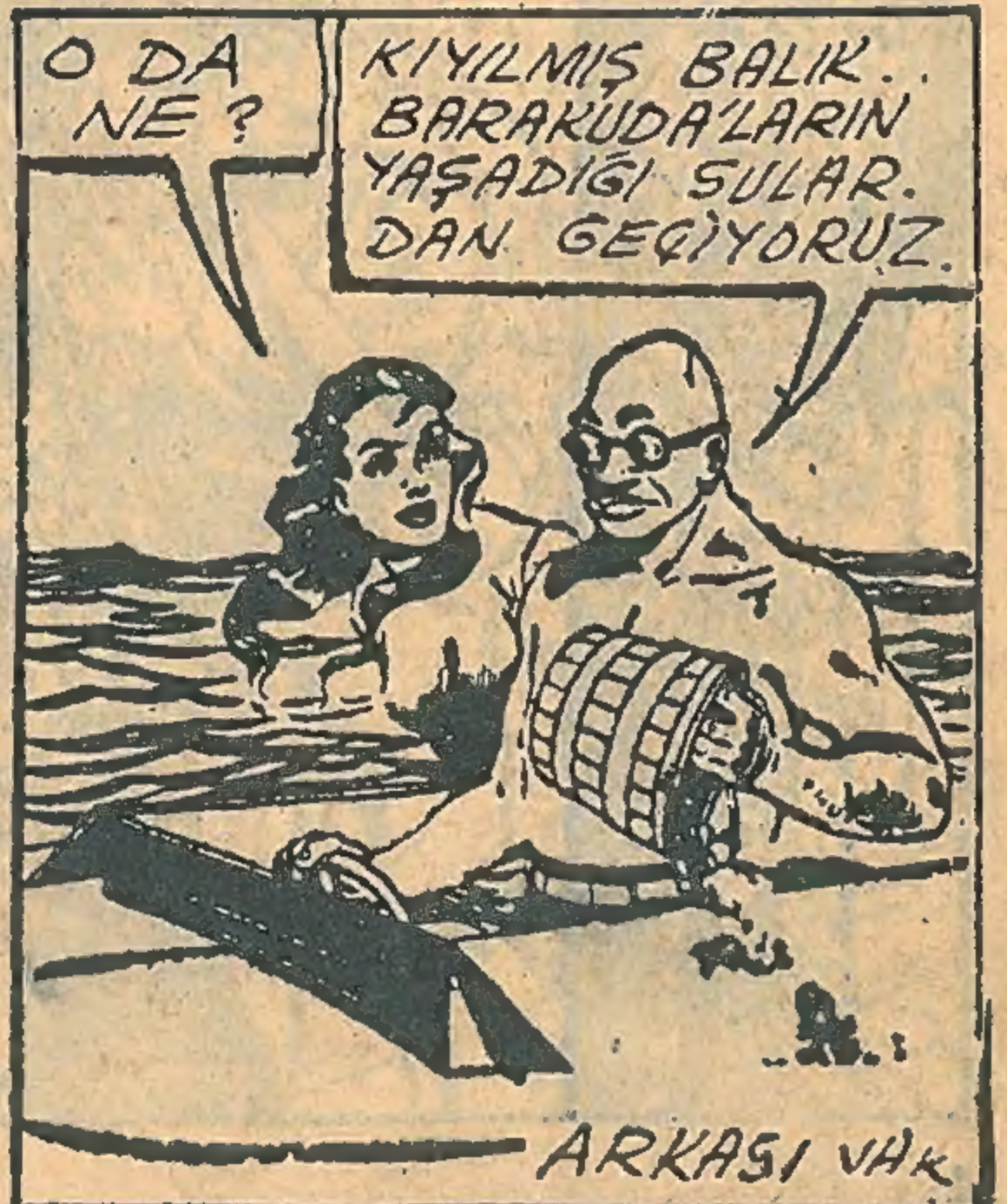
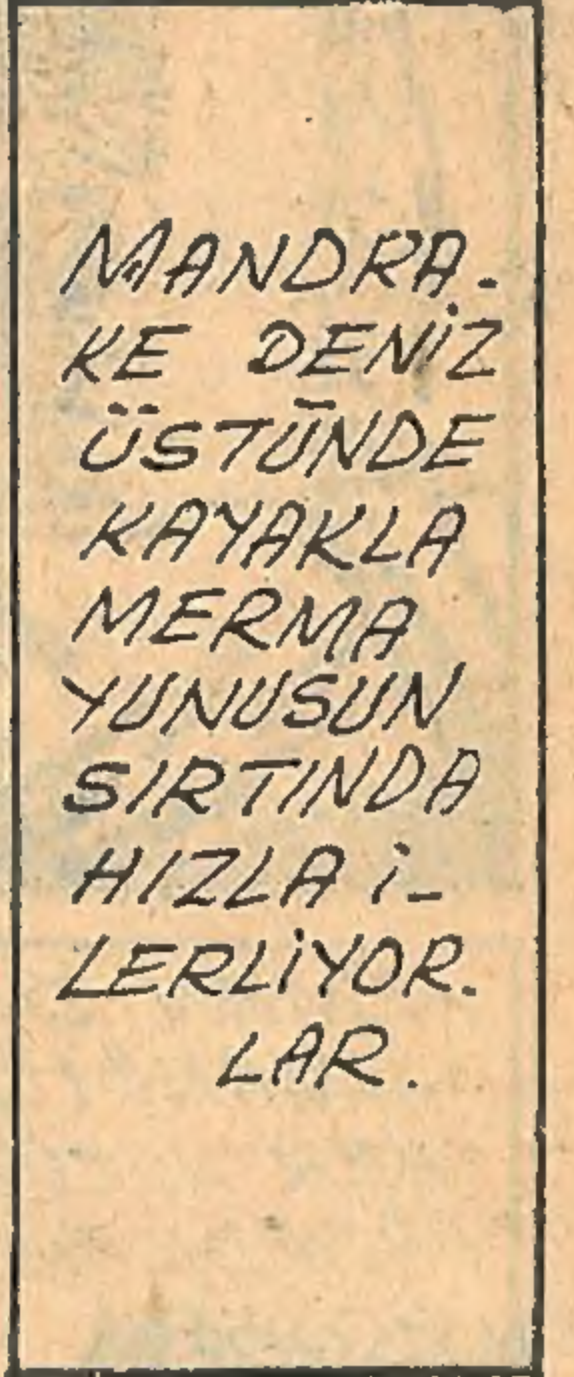
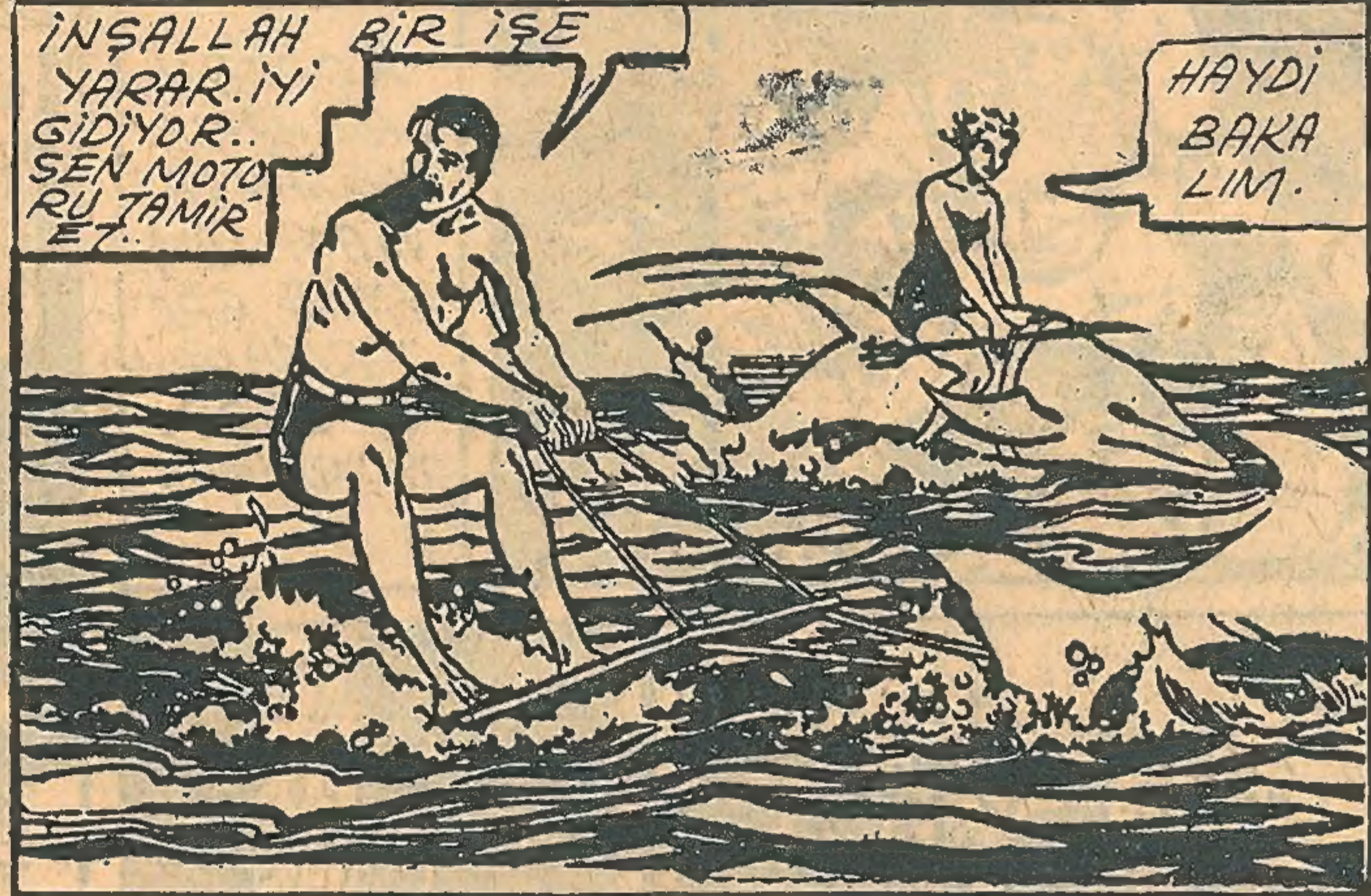
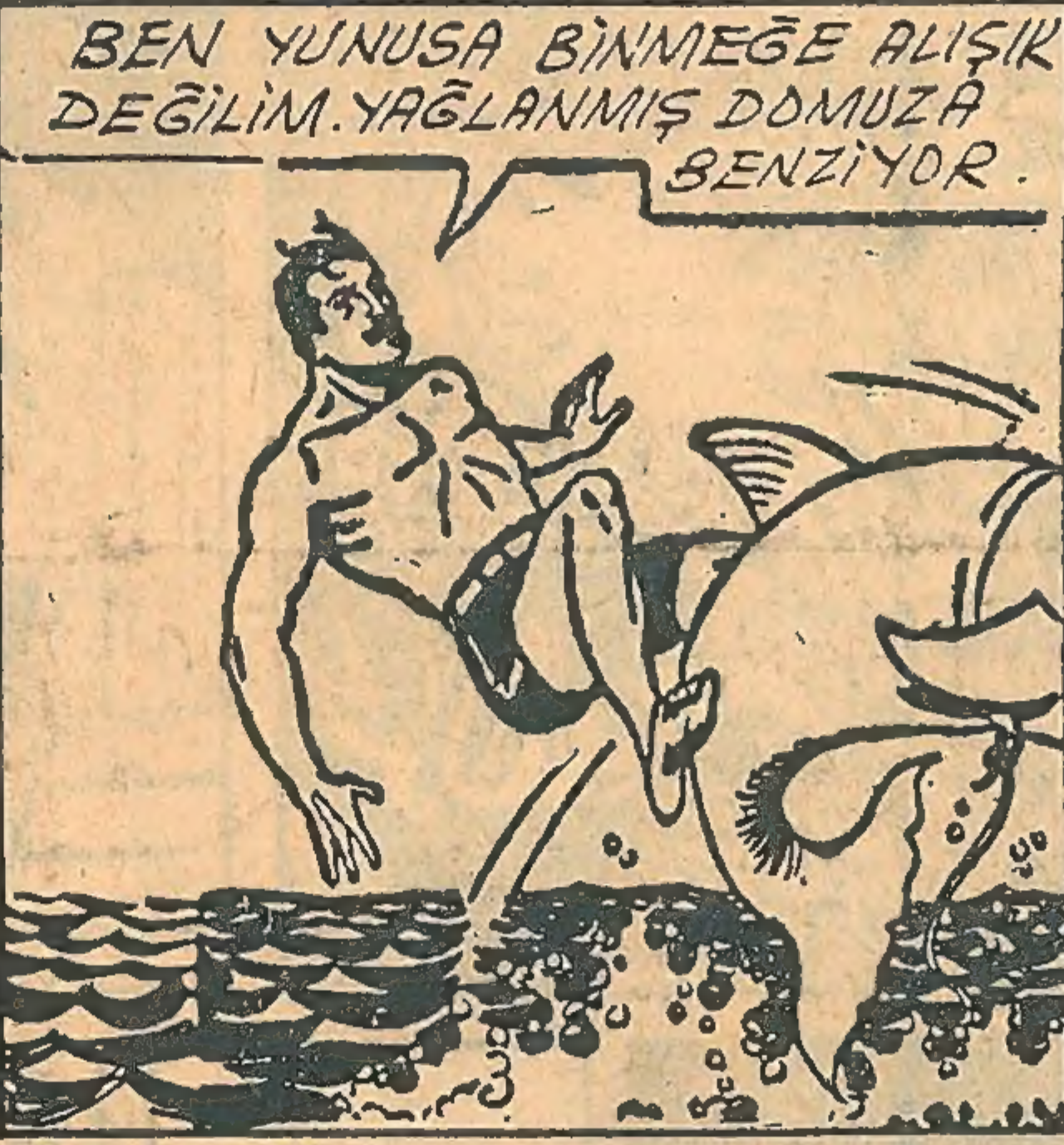
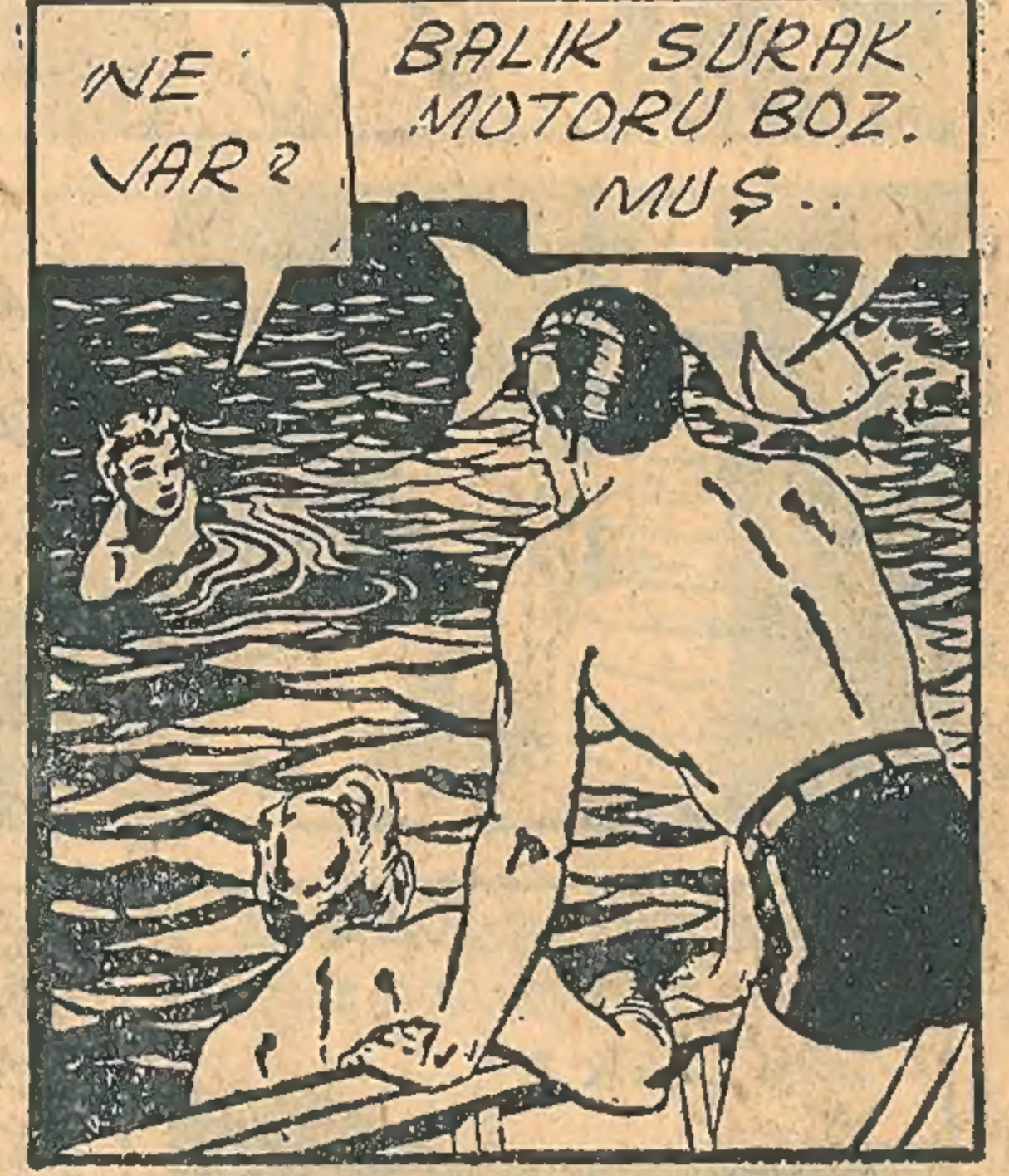
Hareket için kararlaştırılan günden bir gün önce de Şadi İtalyadan döndü. Atölyeyi bomboş gördü. Ren-



gi sapsarı olan uşağı kendisine tabloların parasını fazlasıyla saydı ve hasta olduğunu bildirerek izin istedi.

Hayatında sanatının ilk defa para ettiğini gören talihsiz adam, hemen o akşam eski ahbablarını görmek üzere kulübe gitti. Etrafını sa-

(Devamı 14 üncü sayfada)



VALİNİN KASASINDA PARA VE.
SİZİ KURTARACAK
KADAR MÜCEVHER
LERİ VARDIR.

KÜÇÜK HAYDUT ÜÇ GÜNDÜR
MONTBAR'IN GEMİSİNDE
GİZLENİYOR.
DU.

ŞÜPHE

(5 inci sayfadadan devam)

rothy Sweep adındaki kadın, Mr. Arthur'un teyzesinin kızıdır.

Yüz kilo ağırlığında, esmer, çirkin bir şey.. Hem de tıpkı atlar gibi yemek yiyor. Annesinden kalan parayı işletmesi için Mr. Arthur'a vermeğe gelmiş, artık ferahlandınız ya?.. »

Myrtle, Charlie'ye borcunu ödeyip ayrıldı. Kendi kendinden utanıyordu. Bundan böyle artık hayatının sonuna kadar Arthur'a itimat edecek, ondan asla şüphelenmiyecekti.

Birkaç ay sonra Myrtle gene Charlie'ye rasladı. Lokantada yemek yiyordu. Kadın yorgun bir tavırla gelip karşısındaki iskemleye düşer gibi oturdu.

Charlie: « Söyleyin bakalım! dedi. Artık kocanızdan şüphe etmiyorsunuz ya!.. »

Myrtle'nin yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

« Hayır, Charlie! Fakat sinemaya gideceğimi söylerek seninle konuşmak için evden çıktığım gece, şüphelenip pesimden gelmiş ve senin apartımanına girdiğimi görmüş. Ertesi gün boşanma davası açacağını söyledi ve beni bırakıp gitti... Gidiş, o gidiş!.. »

PASTIRMACININ DAMADI

(13 üncü sayfadadan devam)

ran dost, talebe ve meslekdaş, hep serzenişler yapıyordu:

— Bizden habersiz gidiyorsun ha? Çabuk dönecek misin bari?

— Üstadım, tebrik ederim. Allah mes'ut etsin.

— Şansın varmış monşer.

— Bu yüksek aşkın herhalde kuvvetli bir mazisi olmalı.

Ve birisi gazetedeki mes'ut nikâh ilânını okudu.

Ertesi gün, tirenin kalkacağı saatte istasyonda büyük bir kalabalık ünlü ressamı teşyie hazırdı. Son dakikaya kadar onun görünmemesine şaşıyorlardı, Fakat tam tiren hareket ettiği sırada o birden başını yataklı vagonun salon penceresinden çıkartmış, müthiş alkışlarla karşılanmıştı. Yanında, rengi sapsarı olan uşağına fıslayordu:

— Bari hepsi tamam olsun oğlum. Bu insanlar san'atkârın sahtesiyle hakikisini ancak bu kadar anlar. Merak etme ben Pendikte inecem.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadadan devam)

nefes aldı. Kollarını indirdi. Yere kaymış olan bastonunu yakalıyarak kasaya doğruldu. Açtı. Bir an araştırdı. Sonra bir tomar kâğıt alıp yazıhanenin üstüne fırlattı. Kurnaz kurnaz gülümsüyerek:

— İşte dosya! dedi. Eğer bu vesikalar, itibarınızı iade etmeğe yetmezse, gelip beni görün, size bir tane de kendim vereyim.

(Arkası var)

KORSANLAR KRALI

No: 28

KAPTANIM, KORSANLAR KRALI SİZİ NASIL OLSA KURTARACAKTIR.

KORSANLAR KRALI İLE PÖTİFOK KAYIKTA İLERLİYORLAR

KAPTAN MONTBARIN GEMİSİNİ ZAR TEDİP ESİRLERİ BIRAKMAKTAKİ RİNDEYDİ.

RÜZGAR DİNDİ YELKENLER PÖRSÜDÜ. KORSANLAR, KRALININ GÖZCÜSÜ KAPLUMBAGANIN GELDİĞİNİ HABER VERDİ.

NÖBETÇİ GÜVERTEDE DUYDUĞU SES TEN ÜRKTÜ.

AZ SONRADA KORSANLAR KRALININ BİR YUMRUĞU İLE YERE SERİLDİ.

İKİ ARKADAŞ GEMİ MÜRETTESİ BATININ BULUNDUĞU ODAYA İNİLER.

HAFİF İŞIKTA MONTBAR GELENLERİ TANIDI.

KORSANLAR KRALI İLE ARKADAŞI KİM SEYE ÇAKTIRMADAN İŞ GÖRÜYÖRLER.

TAM BU SİRADA ODAYA GELEN BİR AYAK SESİ DUYDULAR.

HEMEN DİVARA YAMANDILAR. HER HÜCUMA HAZIRDILAR.

İKİ KORSAN ODAYIN DAĞINIKLIĞINI GÖRÜNCE DÜRALADILAR.

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ veya işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

GİZLİ VAZİFE !..



İKİ AŞK ARASINDA



TOM. LURENİ ZANNETTİĞİNDEN ÇOK SEVDİĞİNİ ANLADI. GECE VERDİĞİ RANDEVUYA GİTTİ VE SONRA ONUNLA KALDI. ŞİMDİ ARTIK ONDAN AYRILMAK İSTEMİYOR...

BENDE SENİ SEVİYORUM TOM. LAKİN MİRMAYI DA ÜZMEĞE HİÇ HAKKIMIZ YOK. SEN ONUN NİŞANLISIN.

NİŞANLISI İDİM. FAKAT ŞİMDİ SENİ SEVİYORUM.. BUNDAN SONRADA SENİNLE KALMAK İSTİYORUM...

BENİ DİNLE TOM. ACELE ETMENE LÜZUM YOK. EVVELÂ İYİCE DÜŞÜN TASHİN. SONRA VİCDAN AZABI ÇEKMEK İSTEMEM...

ÖYLE İSE SEN BENİ SEVMİYORSUN.

SEVİYORUM VE BUNU SANNI İSTİPAT ETTİM. FAKAT ŞİMDİ BİR KARAR VEREMİYECİM. SAYET ÜÇ GÜN İÇİNDE SEVGİMİZİN HER SEVİN ÜSTÜNDE OLDUĞUNU ANLARSAK OZAMAN BUNDAN MİRMAYA BAHSEDERİZ. ŞİMDİLİK ONA BİRŞEY SÖYLEME...

SİRF SENİN HATIRIN İÇİN SABREDECEĞİM. LAKİN ÜÇ GÜN SONRA ORTA DA DEĞİŞMİS HİÇ BİRŞEY ÖMİYACAK..

MİRMA SANKİ FENA BİR HABERİN YAKINLIĞINI HİSSETMİŞ GİBİ DÜŞÜNCELİDİR. İRİDE BUNU HİSSEDER...

BİR TUHAFLIĞIN VAR MİRMA. CANIN BİR ŞEYEMİ SIKILIYOR?

TOM ÇOK SINIRLI VE HÜYSUZ. NE YAPACAGIMI ŞAŞIRDIM.

ÇOK İHTİYATSIZLIK ETMİŞ OMANDAN KORKUYORUM. NE DİYE YİNE O UĞURSUZ KIZLA ARKADAŞLIĞA BAŞLADIN...

BELKİ DE HAKLISIN. ŞİMDİ ONDAN BİR MEKTUP ALDIM. ACELE GELİP KENDİSİYLE KONUSMA MI İSTİYOR.